

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

September, 1946

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

September, 1946

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA

P. O. B. 608

Lemont, Illinois

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podpero ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:

P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:

P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

Printed by

SERVICE PRINTERS

304-306 Canal Street

Lemont, Ill.

Vsebina septemberske številke

Evangeljski prizori	1
Marija, Mati sedmerih žalosti. — P. Alojzij, O.F.M.	2
Petere rane sv. Frančiška Asiškega. — P. Martin, O.F.M.	4
Marija, o sladko ime. — Gregor Ribar.....	6
Kristusova veriga, legenda. — Dr. J. Česnik	6
Pot k Bogu. Spisal sv. Alfonz Ligvorski — Prevedel P. Mišek	7
Stoletnica Marijine prikazni. — P. Martin, O.F.M.	10
Skrbi škofa Rožmna. — Poroča F. G.....	12
Liga katoliških Slovencev. — P. Alojzij, O.F.M.	15
Molitev. — Lamartine. — Prevedel Dr. J. Česnik	15
Križem kraljestva križa. — P. Martin.....	18
Lilija iz raja. — P. Kazimir, O.F.M.	20
Fatima in njen blagoslov. — P. Bernard, O.F.M.	25
Lemontski odmevi	28
Kramljanje na zapečku. — P. Martin, O.F.M.	31

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

PO svojem vstajenju od mrtvih se je Jezus večkrat prikazal svojim učencem. Tretjič se je to zgodilo, nam sporoča Janez evangelist, ko so nekateri izmed apostolov ribe lovili na Tiberijskem ali Genezareškem jezeru. Ob tej prikazni so učenci po Jezusovem povelju ujeli veliko množico rib. Nato je Jezus postavil Petra za vrhovnega pastirja svoje črede, svoje cerkve, rekoč: "Pasi moje ovce." Zraven tega je še napovedal Petrovo mučeniško smrt na križu. Potem je velel Petru: "Pojdi za menoj!" Peter je šel za Jezusom. Ko pa se je Peter ozrl in videl, da Janez hodi za njima, je rekel Jezusu: "Gospod, kaj pa ta?" Ta dogodek kaže zgornji prizor, ki ga je naslikal Giovanni, italijanski umetnik.

Peter si je nemara mislil: Če sem jaz, ki sem Gospoda trikrat zatajil, vreden, da me Zveličar postavi za namestnega pastirja svoji čredi, česa bo pa ta vreden, ki ni nikoli zatajil svoje ljubezni do Gospoda? Na Petrovo vprašanje je Jezus odgovoril z besedami: "Če hočem, da tako ostane, dokler ne pridem, kaj tebi zato? Ti pojdi za menoj." ..S temi besedami opominja Petra, naj ne skrbi za take stvari, marveč naj le sam zvesto izvršuje svojo nalogo. Med učenci se je pa razglasila vera, da ostane Janez toliko časa živ na svetu, dokler ne pride Zveličar drugič na svet, namreč za vesoljno sodbo. To vero se je trudil Janez odločno pobiti, ko je zapisal v svojem evangeliju, da so bile Jezusove besede le pogojno izrečene, češ: Ako bi jaz celo hotel, da ostane Janez pri življenju prav do vesoljne sodbe, to te naj ne briga, Peter, ampak le hodi za menoj.

MARIJA, MATI SEDMERIH ŽALOSTI

P. Alojzij, O. F. M.

Komu potok solz ne lije
videti bridkost Marije,
grozno kot morja grenkost!
Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater premišluje
in trpljenja velikost!

LJUBEZEN do trpečega Zveličarja in njegove žalostne Matere najdemo že v prvih stoletjih katoliške cerkve. Takole je pisala sv. Pavla leta 386: "Kadarkoli stopiva v Gospodov grob, se nama zdi, da vidiva Odrešenikovo telo zavito v tančico; in ko se tam nekoliko mudiva, zopet vidiva angela ob vznožju groba in naličje pri vzglavju. To je sveta zemlja, ki je pila kri Gospodovo. Ali bo prišel kdaj tisti dan, ko bomo pri Gospodovem grobu skupaj jokale z Jezusovo Materjo?" In ta ljubezen do trpečega Jezusa in njegove žalostne Matere v pobožnih srcih tudi v poznejših dobah ni nikoli zamrla. Šele v dobi sv. Frančiška Asiškega je vobše zavladata ona misel, da naj se kristjani ob premišljevanju Gospodovega trpljenja predvsem ljubeče in sočutno spominjamo, kako nas je Jezus ljubil in zato za nas umrl na križu. To sočutje s trpečim Jezusom pa je razživilo v srcih tudi ljubezen do žalostne Matere božje.

V trinajstem stoletju je sedem pobožnih trgovcev iz Florence ustanovilo red servitov ali Marijinih služabnikov. V pravih novega reda so določili, da bodo posebej častili žalostno Mater božjo. Nastale so tudi ženske redovne družbe, ki so si izbrale za patrono žalostno Mater božjo in se po njej imenujejo sestre sedem žalosti.

Po celi Ameriki, kjerkoli so večje cerkve, najdemo kip žalostne Matere božje. Oživela je pobožnost Via Matris ali križev pot naše žalostne Matere Marije. Temu je mnogo pripomogla depresija, ki smo jo že skoraj pozabili, in potem druga svetovna vojna, katero pa ne moremo pozabiti, ko gledamo njene žalostne posledice: slepe, hrome in živčno poškodovane sinove, in pa premišljujemo o novih grobovih naših dragih onstran morja. Žalostne slovenske matere so med nami, na vsaki fari, ki tiho točijo svoje grenke solze in združujejo svoje bridke preiskušnje s sedmerimi žalostmi Marijini.

V resnici je bilo vse Marijino življenje ena sama, globoka, tiha žalost. Preblažena Devica je mogla govoriti s psalmistom: "Moje življenje mi mineva v žalosti in moja leta v vzdihih." Pač so ustanovniki reda Marijinih služabnikov sami začeli ločiti v Marijinem življenju sedem žalosti. Teh sedem žalosti so vpletli v rožni venec žalostne Matere.

Prva žalost, ki jo je bridko občutilo Marijino srce, je bila prerokba starčka Simeonova. Na svečnici obhajamo praznik Marijinega očiščevanja, ko je preblažena Devica prišla v tempelj in položila Jezuščka v naročje Simeona. Tedaj ji je rekel: "Tvojo dušo bo presnil meč," in ji s temi besedami napovedal trpljenje in smrt njenega Sina. Nikoli ni mogla pozabiti teh besedi. Prepričani smo, da, kadar se je ozrla na Jezusa, se ji je vzbudila v duši huda, tesna slutnja o strašnih prihodnjih dogodkih, ki so o njih govorili že preroki stare zaveze.

Druga žalost je zadela Marijo, ko je morala bežati v Egipt, da je rešila božje Dete, ki ga je hotel umoriti brezbožni kralj Herod. Kako žalostno je bilo, ko smo se mi morali ločiti od svojih dragih in odpotovati v tujino, med neznance in v zapreke tujega sveta. Kaj šele Marija, ko je zvedela, da je Dete v smrtni nevarnosti in da edina rešitev je: hitro pobegniti v Egipt?

Ko je dvanajstletni Jezus o velikonočnem prazniku ostal v templju v Jeruzalemu, je tretja žalost ranila srce božje Matere. Tri dni ga je z žalostjo iskala. Nobeden izmed sorodnikov in znancev ni mogel jo utolažiti.

In četrto žalost je občutila duša Marijina, ko je presveta božja Mati srečala Jezusa na poti na Kalvarijo. Gledala ga je mnoga leta kot otroka in dečka, kot mladeniča in moža v zdravju in moči, ljubezni in veličini. Tedaj je ga pa videla ponižanega, utrujenega, izmučenega; na glavi nosi trnjevenec; globoko upognjen nese težki križ. Obnemogla je Marija ob tem pogledu. Zveličar se je nanjo ozrl s sočutjem. Spregovoriti nista mogla, ker množica ga je pehala vedno naprej na Kalvarijo.

Nova žalost je presunila srce Marijino, ko so dvignili na križ pribitega Zveličarja. Stala je pod križem in ni mu mogla pomagati; ni mu mogla obvezati rane, ne ohladiti vročega čela in ne podpreti bolestne glave.

In ko so mrtvega Zveličarja sneli s križa in ji ga položili v naročje — je Marija občutila šesto bridko žalost. Jezus, ki ga je nekaj pestovala, zopet počiva v njenem naročju. Kako je pa ves predrugačen! Telo, od svetega Duha upodobljeno, je razdejano in razmesarjeno. Roke in noge od žebeljev raztrgane; njegovo presveto Srce na široko od-

prto. Žalostno gleda svete rane, rahlo se jih dotika in zadnjikrat poljublja znake ljubezni prizadete za odrešenje sveta.

Sedmo žalost je občutila Žalostna Mati, ko so Jezusa v grob položili. Sv. pismo nam sporoča, da Jožef iz Arimateje in Nikodem sta mazilila mrtvo telo in ga z dišavami vred zavila v tenko platno. V tistem kraju, v bližini, kjer so križali Jezusa, je bil vrt in na vrtu nov grob. Jožef ga je dal vsekati v skalo. Večerilo se je, ko so žalostno nesli truplo Gospodovo k zadnjemu počitku. Za pogrebom so šli Mati Marija, sv. Janez, Marija Magdalena, in pobožne žene. Najbolj je jokala Marija, ko so ga v grob položili. Tedaj se je spolnilo, kar je prerokoval Zaharija: "Močno bodo jokali po njem, kakor po edinorojenem, in žalovali bodo po njem, kakor se žaluje ob smrti prvorojenega. Tisti dan bo veliko plakanja v Jeruzalemu. In dežela bo plakala in vsaka družina posebej."

Grozna kot morja grenkosti je bila bridkost Marijina. Vsa žalost in vse njeno trpljenje je izviralo iz trpljenja in žalosti njenega božjega Sina. Mati trpi in žaluje z otrokom. Da je bila sama ponižana in prezirana — to je ni bolelo. Žalosti in trpljenja, ki ga je moral prestati njen Sin, to je povečalo njeno žalost.

Trpela je Mati sedmerih žalosti, kakor je trpel njen Sin: vdana v božjo voljo, velikodušno in brez pritožbe nad grešnim človeštvom. Že na vrtu Getsemane, so ga zapustili apostoli in zbežali pred sovražniki. Spremljala je svojega Sina po žalostni križevi poti in pogumno stala pod križem, ko je na njem mučno preživel zadnje ure svojega življenja. Njena ljubezen do Boga in do

nas, njenih otrok, je bila močnejša kot pa želja, da bi rešila življenje ljubljene-mu Sinu. Marija je razumela veliko daritev na križu. Tudi ona ni klicala po maščevanje iz nebes, temveč je s Sinom molila za sovražnike.

Poseben praznik Žalostne Matere Božje ali Mati sedmerih žalosti so že obhajali v petnajstem stoletju. Praznovali so ga v petek v tistem tednu. Leta 1814 je pa papež Pij VII. blagovolil ustanoviti še drugega praznika na čast sedmerim žalostim Marijinim, ki se pa obhaja pet-

najstega septembra. Želel ga je pač v ta namen, da bi se čim bolj pogostoma spominjali žalosti Marijine. Spomin najo, ki ji je presunjeno srce s sedmimi meči, je za nas največja tolažba v naših vsakdanjih bridkostih.

Prosim, hvaljena Devica,
Ti mi bodi tolažnica:
daj mi delež bolečin.
Daj mi, da bom vse življenje
rad premišljal to trpljenje,
ko je umiral božji Sin.

PETERE RANE SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA

P. Martin, O. F. M.

ŽE več svetniških oseb je prejelo vtis Kristusovih peterih ran. Eden izmed teh svetnikov je bil sv. Frančišek Asiški, oče in ustanovitelj frančiškanskega reda. Spomin teh svetih ran sv. Frančiška obhaja frančiškanski red in tudi vesoljna Cerkev dne 17. septembra.

Vtis Kristusovih ran je dobil sv. Frančišek na gori La Verna ali Alvernia, katero mu je bil poklonil v dar nek vitez in vojvoda pod imenom Roland. Ta vojvoda je bil spreobrnjen, ko je poslušal Frančiška pridigati, in je torej hotel nekako izdazati svojo ljubezen in hvaležnost do svetnika.

Na gori La Verna je svetnik postavil majhno kočo v strahotni puščavi, daleč od svojih bratov. Tukaj je prebival noč in dan v molitvi. Le pobožni brat Leon ga je smel obiskati in sicer dvakrat na dan, opoldne in opolnoči; opoldne mu je prinesel nekaj živeža, opolnoči pa je šel k njemu, da bi z njim molil brevir.

Neko noč je Frančišek po navadi pre-

bil v molitvi. V goreči ljubezni je pre-mišljeval Kristusovo trpljenje na križu in prosil je Boga, naj mu dovoli čutiti v sebi vsaj malo onega trpljenja, ki ga je Jezus prestal na križu. Ko se je že začelo daniti, se mu je prikazal križani Zveličar v svetli podobi serafa visečega na križu. Seraf je imel dve peruti povzdignjeni nad glavo, dve sta bili razpeti za letanje, in dve sta mu telo pokrivale. Ko je Frančišek gledal to čudno prikazen, so se spustili svetli žarki od strani Križanega na njegovo stran, in enako so prihajali žarki od Kristusovih rok in nog na njegove roke in noge. V istem trenutku so se pokazale Kristusove presvete rane na njegovem telesu. Sedaj je bil v resnici s Kristusom pribit na križ.

Rane Frančiškove so povzročile hude bolečine in tudi izpuščale kri, a svetnik jih je skrbno prikrival. Šele poslednji dve leti njegovega življenja so jih smeli nekateri videti. Po njegovi smrti so jih pa velike trume ljudi ogledovale in poljubovale. Ta je bil pač eden največjih dokazov ljubezni, ki jih je Kristus izkazal do svojega zvestega služabnika.

Za sinove sv. Frančiška in za vse, ki ljubijo in posnemajo svetnika, je spomin njegovih peterih ran velikega pomena. Je bilo radi tega dogodka, da je bil sv. Frančišek imenovan "seraf ljubezni". Od svojega ustanovitelja in očeta je potem ves frančiškanski red dobil naslov "serafinski red" in pod tem imenom je še dandanes znan.

Sv. Frančišek je bil v resnici seraf ljubezni pred Bogom. Kaj pa je seraf? Seraf je angel, ali čist duh, ki neprenehoma gori v ljubezni pred božjim obličjem in na vekomaj prepeva božjo čast.

Znan je torej seraf za svojo žarečo ljubezen do Boga. Pri božjem tronu je

neštivilnih trum serafov. Lahko je razvidno, zakaj je Frančišek imenovan seraf ljubezni.

Serafinski oče se je vedno trudil ljubiti Boga nad vsem. Ni bil zadovoljen le v sebi obdržati to ljubezen, marveč izkazal jo je z neprestanimi slavospevi ljubezni. Njegovo veselje je bilo, prepevati z besedo in dejanjem svojo ljubezen do Boga. In potem je prišlo plačilo z nebes — vtis presvetih Kristusovih ran. Izkazal se je kot seraf ljubezni tudi pred svojimi brati, svojimi sinovi. Preprost človek je bil in se ni znal drugače obnašati, kakor da bi bil tak pred ljudmi, kakoršen je bil pred Bogom.

Ker je Boga ljubil s tako gorečo ljubeznijo, je ljubil tudi svoje brate iz ljubezni do Boga. Vedel je, da vsa božja postava v stari in novi zavezi narekuje ljubezen. Ni misel na svojo varnost, kadar je bilo treba iti na pomoč svojim ovčicam. Predvsem je želel, da bi njegovi sinovi ljubili Kristusa iz vsega srca, kakor zahteva evangelij. Ako so bili v stiskah, jim je svetoval in jih tolažil; ako jim je pretila nevarnost, je bil pripravljen darovati svoje življenje zanje. Navidezno je bil oster proti nespokornim in nezvestim bratom, vendar jih je v svojem srcu nežno ljubil in iskal le njih dušni blagor.

Nekoč mu je Gospod razodel, da je eden njegovih bratov v krempljih hudega duha. Frančišek se je vrgel na tla in prosil Boga za rešenje onega brata in se je celo daroval Bogu zanj. Kot Dobri pastir je tudi on privedel blodeče ovce nazaj v svojo čredo. Po njegovem zgledu so se njegovi bratje goreče ljubili med seboj, celo kot so se prvi kristjani, in svarili so drug drugega, v svojih srcih so pa prepevali slavospeve ljubezni Bogu.

Sv. Frančišek ni bil seraf ljubezni le pred Bogom in svojimi brati, ampak tudi pred svetom. Ker si je navzel nalogo pridigarja, je bilo pač treba hoditi med ljudmi, ki so ga radovedno ogledovali, kakšen je. Začetka so ga smatrali za norca, toda kmalu jim je on ogrel srca s svojim evangelijem ljubezni, ki ga je pridigal bolj z zgledom kakor pa z besedo. Ker je bil seraf ljubezni pred Bogom in pred ljudmi, je učil ljudi, da ni Kristus, Bog-Človek, neko daljno bitje, kateremu moramo v strahu in s trepetom služiti, marveč je Bog ljubezni, ki je vedno med nami in vedno pripravljen prebivati v srcih onih, ki ga ljubijo. Ne prestano je opominjal ljudi, da je Bog tako ljubil svet, da mu je dal svojega edinorojenega Sina kot Odrešenika. Ta Odrešenik pa je postal reven zaradi nas in v vsem podoben človeku, razen v grehu, in je ljubil človeštvo prav do smrti križa. Še več od tega je storil: prepustil je namreč človeštvo svoje živo Telo in Kri, da bi tako bil naš Gost do konca sveta.

Po sv. Frančišku se je tedanji svet skoraj čudežno dvignil iz mlačnosti, zapustil je svoja prejšna grešna pota, in oklenil se je lepšega življenja. To prebujenje sveta iz mlačnosti, brezbriznosti, in duhovne mrzlot se mora pripisovati serafinskemu Frančišku, ki je tako gorel v ljubezni do Boga. Zopet se je sreča povrnila v svet in to zaradi ljubezni.

Svet še dandanes išče pravo srečo in sicer veliko pričakuje od sinov sv. Frančiška. Ta sreča pa prihaja le iz ljubezni, iz serafinske ljubezni.

MARIJA, O SLADKO IME

Marija, o sladko ime!
Prečista Mati in Devica!
Zemlje Gospa in nebes Kraljica,
Napolni z upanjem srce.
Marija, o sladko ime,
Marija, o sladko ime!

Marija, o sladko ime!
Si nam Zveličarja rodila,
nebeška vrata odklenila,
odrešeni Te vsi slave.
Marija, o sladko ime,
Marija, o sladko ime!

Marija, o sladko ime!
Zemljanom v Mater si odbrana,
v pomoč od Jezusa jim dana:
v težavah k tebi vsi hite.
Marija, o sladko ime,
Marija, o sladko ime!

Marija, o sladko ime!
Zvesto takrat nam stoj na strani,
ko se ločitev nam oznani,
v očeh solze nam zastoje.
Marija, o sladko ime,
Marija, o sladko ime!

Gregor Rihar

KRISTUSOVA VERIGA

Legenda

V votlini na gori Masiko je živel pobožen puščavnik Martin strogo spokorno življenje. Z železno verigo se je dal prikovati na skalo, da ne bi zapustil nikoli tega kraja in se povrnil na svet.

Ko je sv. Benedikt slišal o Martinovi pokori, je poslal k njemu meniha z naročilom: "Brat, ne nosi železne, temveč Kristusovo verigo!"

"Kakšna je ta veriga?" je vprašal puščavnik Martin. Menih je odgovoril: "To je veriga, ki ne veže telo, marveč dušo. Ta veriga je ljubezen."

Nato je Martin dal odvezati železno verigo in ostal vendarle v svoji votlini iz ljubezni do Boga.

Dr. J. Česnik

POT K BOGU

Za težke ure življenja

Spisal sv. Alfonz Liguorski — Prevedel P. Miršek

Uvodne besede prevajalca. — Človek v boleznih ali v trpljenju, zlasti pa v starejših letih, gleda na življenje popolnoma z drugačnimi očmi, kot pa zdrav in mlad in brez trpljenja. Vse življenje gleda v luči večnosti, v luči božji.

V boleznih in trpljenju preizkušana duša potrebuje tolažbe, in sicer take tolažbe, da jo nagiba k vdanosti v voljo božjo, ki ga bo naredila močnega dovolj, da bo vse trpljenje, boleznih, ali neprijetnosti kakega drugega trpljenja voljno prenašal, jih daroval Bogu in si tako z njim služil nebesa, zlasti pa delal pokoro za svoje grehe. Kadarkoli nam Bog pošlje kak križ, bolezen, ali kako drugo trpljenje, ga nam pošlje samo zato, ker nas ljubi. Kogar Bog ljubi, mu pošilja križe, in kjer je križ, tam je vsikdar tudi Bog. Ali nas hoče z njimi kaznovati za grehe tukaj v življenju in nam dati priliko, da naredimo za nje pokoro, ali nas pa preizkuša kot Joba, če mu bomo tudi v trpljenju zvesti.

Prav tako je tudi v starejših letih človeškega življenja. Starost ni radost, pravi star pregovor pravilno. Da je to res, mora čutiti vsak star človek več ali manj. Zato so pa stara leta posebna milost božja in božje odlikovanje človeka. Vse neprijetnosti, vse težave in vse trpljenje teh let naj daje staremu človeku priliko, da se pripravlja na odhod v večnost, zlasti pa na sodbo božjo, kjer bo treba dati večnemu Sodniku odgovor od celega življenja. Zato je pa vskliknil sv. Avguštin: "Gospod, tukaj reži, tukaj žgi, samo da boš v večnosti

prizanesel!" Zato je rekla sv. Terezija: "Umreti ali trpeti, trpeti ali umreti."

List Ave Maria kot nabožni mesečnik, ne sme prezreti tudi svoje velike naloge, ki jo ima, da se spomni trpečih in starih svojih čitateljev in naročnikov in prinaša članke tudi za te, da jim bodo dali moči in vdanosti v voljo božjo, s tem pa tolažbo in potrpežljivost v trpljenju. To nalogo ima zlasti sedaj, ko na glave večine njegovih naročnikov in čitateljev vedno hitreje pada sneg sivih las, ki jih opominjajo, da se jim bliža čas, ko bodo morali nastopiti težko pot "vsega mesa" — pot v grob.

Za vse take trpeče duše je pa spisal krasne članke veliki svetnik, škof sv. Alfonz Liguorski. Saj je prešel burne dni življenja in — kar sam odkrito priznava — tudi dneve padcev in težkih preizkušenj. Zato je poznal človeško življenje z vsemi njegovimi težavami, trpljenji, pa tudi padci. V svojih starih letih jih je spisal in zato jih mogel spisati tako prisrčno, da so polni tolažbe za trpeče duše, zlasti za duše, katere trpinči še spomin na storjene grehe in strah pred smrtjo in pred sodbo božjo.

Ti članki so pa tudi tako polni krasnih naukov za pravo krščansko pojmovanje življenja, da jih bo z velikim pridom čital tudi vsak mlad in zdrav človek, če tudi ni v trpljenju.

Prevod teh člankov je stal prevajalca mnogo truda. Vendar če bodo samo eni trpeči slovenski duši dali kapljico tolažbe, ji dali vdanosti v voljo božjo in potrpežljivost, če bodo le enega človeka nagnili k pravemu pojmovanju človeškega življenja in mu pokazali **pot k Bogu**, bo ta obilni trud poplačan.

Čitatelj, spravi te številke lista Ave Maria, da boš te članke lahko večkrat prebiral. Kolikor večkrat jih boš čital,

toliko rajše jih boš prebiral in toliko več tolažbe boš dobil iz njih in toliko močnejše bodo tvojo voljo nagnili za pravo pot življenja k Bogu.

1. Najvažnejša življenska naloga

1. Naša najvažnejša življenska naloga je naše večno življenje. Od nje je odvisna naša sreča ali naša nesreča za celo večnost. Ta naša naloga se bo končala v večnosti, ko se bo odločilo, ali bomo večno zveličani ali večno pogubljeni, ali si bomo pridobili večnost blaženosti ali večnost trpljenja, ali bom živel večno srečni ali večno nesrečni.

Molitev

O Bog, kaj bo z menoj? Ali bom zveličan ali bom pogubljen? Oboje si mi lahko zgodi. In, ker nočem biti pogubljen, zakaj se ne oklenem življenja, ki bi mi zagotovilo večno življenje? O Jezus, Ti si umrl zato, da bi me zveličal. Toda že tolikokrat bi bil pogubljen, kolikorkrat sem Te izgubil, moja najvišja Dobrota. Ne dopusti, da bi Te še kedaj izgubil!

2. Ljudje cenijo kot veliko zadevo to, da dobe kako sodno pravdo, da dosežejo kako častno službo, ali da si pridobe premoženje. In vendar ničesar, kar se bo enkrat končalo, ne zasluži, da bi cenili kot važno. Ker bodo za nas neki dan vse svetne dobrine minile, ali jih bomo morali zapustiti, ali nas bodo same zapustile, zato moramo smatrati za veliko samo ono nalogo, od katere je odvisna naša večna sreča ali naša večna nesreča.

Molitev

O Jezus, moj Zveličar, ne zavrzi me

izpred svojega obličja tako, kakor sem si zaslužil! Res, velik grešnik sem. Toda iz dna svojega srca obžalujem, da sem žalil Tvojo neskončno dobroto. Do sedaj sem Te preziral. Toda sedaj Te ljubim nad vse. V prihodnje boš samo Ti moje najvišje dobro, moja edina ljubezen. Imej usmiljenje z grešnikom, ki se skesano vrže pred Tvoje noge in želi samo Tebe ljubiti! Kaj bi se bilo že z menoj zgodilo, ko bi me bil poklical iz življenja takrat, ko sem izgubil Tvojo milost in Tvoje prijateljstvo? Ker si mi pa izkazal toliko usmiljenje, o Gospod, daj mi milost, da postanem svet.

3. Obudimo v sebi vero v nebesa in pekel, ki sta oba večna. Eno ali drugo bomo dobili.

Molitev

O Bog, ko sem delal greh, sem vedel, da z njim samega sebe obsodim v večno trpljenje. Le kako sem mogel tolikokrat grešiti proti Tebi in si zapraviti Tvojo milost? Vedel sem, da si Ti moj Bog in moj Zveličar. Le kako sem se mogel radi malenkostnega ugodja tolikokrat obrniti od Tebe? O Bog, bolj kot vsako drugo hudo obžalujem, da sem Te preziral. Ljubim Te bolj kot vse drugo dobro in bom v prihodnje raje pretrpel vse izgube kot izgubo Tvojega prijateljstva. Daj mi moči, da se bom tega zvesto držal!

In Ti, blažena Devica Marija, prosi za me in mi pomagaj!

2. Z grehom delamo nečast Bogu

1. "S prelomljenjem postave delaš nečast Bogu." (Rim. 2: 23). Ko grešnik premišlja, ali naj privoli v greh ali ne, vzame tehtnico v svoje roke, da določi, kaj mu je več vredno, ali naklonjenost božja ali strast, kaka svetna korist ali

prijetnost? Ko se uda skušnjavi, kaj stori? Odloči, da mu je greh naslada bolj zaželjena kot naklonjenost božja. To je ravno tisto, s čemur dela nečast Bogu. S svojim privoljenjem v greh izjavi, da ceni višje nesrečno naslado kot božje prijateljstvo.

Molitev

Tako, o Bog, sem Ti toraj delal tolikokrat nečast, ker sem Te manj cenil kot moje nesrečne strasti.

2. Nad tem se pritožuje Vsemogočni po preroku Ezekijelu, ko pravi: "Za pergišče ječmena in a košček kruha me skrunijo." (Ezek. 13:19). Ko bi grešnik zamenjal Boga za zaklad biserov ali za kraljestvo, bi naredil veliko zlo, ker je vendar Bog neskončno več vreden kot zakladi vsi in vsa kraljestva sveta. Toda zakaj ga mnogi zamenjajo? Za dim, za nekoliko blata, za nekoliko strupene naslade, ki izgine, kakor hitro se okusi.

Molitev

O Bog, kako sem mogel imeti srce, da sem storil tako nizkotno stvar, da sem te tolikokrat preziral, ko si vendar imel toliko ljubezen do mene? Vendar poglej, moj Zveličar, kako Te ljubim nad vse! In ker Te ljubim, čutim večje kesanje, da sem izgubil Tebe, moj Bog, kot če bi vse druge dobrine izgubil, da, celo svoje življenje. Imej usmiljenje z menoj in odpusti mi! Nikdar več si ne bom nakopaval Tvojega neprijateljstva! Daj mi, da bom raje umrl, kakor da bi Te še enkrat žalil.

3. "Gospod, kdo je Tebi enak?" (Ps. 34:10). In katere dobrine, o Bog, se morejo primerjati Tebi, o neskončna Dobrota? Toda kako sem se mogel obrniti

od Tebe, da sem se dal podlim stvarjem, katere mi je greh ponujal? O Jezus, Tvoja presveta Kri je moje upanje. Ti si obljubil, da boš uslišal tistega, ki Te bo prosil. Ne prosim Te svetnih dobrin; prosim Te odpuščanja grehov, katere sem storil proti Tebi. Bole me bolj kot vse drugo hudo. Prosim Te stannovitnosti v Tvoji milosti do konca mojega življenja. Prosim Te daru Tvoje ljubezni. Moja duša je polna ljubezni do Tebe, ker si Ti tako dober. Usliši me, o Gospod. Samo to mi daj, da Te bom ljubil tukaj in v večnosti. Z vsem drugim pa naredi z menoj kakor hočeš! Moj Gospod in moje edino Dobro, ne dopusti, da bi se še kedaj ločil od Tebe!

Marija, božja Mati, usliši me tudi Ti in izprosi mi, da bom od sedaj dalje vedno samo božji in da bo samo Bog moj delež za vekomaj.

SEDEM SVETOVNIH UGANK

Moderna znanost našteva sedem svetovnih ugank. Te so: 1. Bistvo sile in sinovi; 2. začetek gibanja; 3. začetek volje; 4. začetek čuta; 5. začetek življenja; 6. začetek mišljenja; 7. smoter bivanja.

Tudi moderni človek, ki je zavrgel verske skrivnosti, ima vendar uganke in skrivnosti! Na večino modernih skrivnosti pa zna odgovoriti preprosti verni človek: Začetek vsega življenja in vsake bitnosti je Bog in smoter ali namen bivanja je božje češčenje in sreča ali blagor stvari.

Dr. J. Česnik

PRAVA SODBA

Vprašaj: "Kakšna je bila vzgoja?"
Šele zdaj bo prava sodba tvoja.

Dr. J. Česnik

STOLETNICA MARIJINE PRIKAZNI

P. Martin, O. F. M.

PRAV za prav slavimo letos spomin dveh stoletnic Marijinih. Prvo stoletnico smo obhajali maja meseca, ko je bilo ravno sto let, odkar je bila Brezmađežna proglašena kot zaščitnica Združenih držav Amerike. Maja meseca leta 1846 so se ameriški škofje zbrali v Baltimore-u, Maryland, na šestem provincijalnem zborovanju in so sledeče sklenili: "Zbrani očetje so po goreči želji in v soglasju izvolili blaženo Devico kot zaščitnico Združenih držav." Ta odredba je bila potrjena od sv. Očeta v Rimu.

Druga stoletnica pade ravno v ta mesec in sicer na 19. septembra. Leta 1846 se je namreč Marija prikazala dvema pastirskima otrokoma blizu vasi La Sallette na Francoskem. Povest tele Marijine prikazni je sledeča.

Sobota je bila in tudi predvečer praznika žalostne Matere Marije. Mladi

Maksim in Giraud in njegova prijateljica Melanija Calvat, ki je bila tudi starejša, sta krave pasla v gorah. Dan je bil jasen, nobenega oblaka ni bilo videti na nebu, in solnce je svetlo sijalo. Okoli poldne sta otroka slišala daljno zvonjenje za angelsko češčenje. Pustila sta, da so se krave dobro napile pri studenčku, ki ni bil daleč od potoka Sezia. Potem sta pa sedla pri studenčku in pojedla, kar sta jima bila njune materi pripravile.

Ko sta odjedla, sta vstala, šla dol čez potok. Na drugi strani potoka sta na tla položila svoje malhe, ki sta jih s seboj nosila. Blizu je bil še en drug studenec, ki pa je bil ravno v tem času posušen, a pozneje je imel biti slovit po celem svetu. Žla sta še nekaj stopinj naprej in legla k počitku in zaspala, kar pa ni bila njuna navada.

Melanija se je prva zbudila. Krav ni nikjer videla, torej je naglo Maksimina zbudila.

"Maksim," je rekla, "hitro vstani! Pojdiva krave iskat."

Maksim se je zbudil in vstal. Šla sta zopet čez potok in na drugi strani gor do vrha hriba, kjer sta mogla vse naokoli pogledati. Krave so ležale na drugi strani gore. Niso bile daleč. Zadowoljena ker sta krave našla, sta se obrnila in šla nazaj dol po svoje malhe, ki sta jih bila pustila pri omenjenem posušenem studencu. Melanija je naprej hodila, Maksimin pa za njo.

Ko je bila Melanija približno pet ali šest stopinj od potoka, je zgledala na drugi strani potoka bleščečo luč, ki je

bila svetlejša od sonca in tudi drugačne barve.

Rekla je Maksiminu: "Pridi hitro in glej luč tam doli."

Kazala je proti studencu, ki je bil posušen. Maksimin se je ustavil, ko je videl luč. Potem sta oba videla neko lepo Gospo sredi svetlosti. Sedela je s komolci na kolenih in glava ji je bila vglobljena v dlani. V veliki žalosti je bila. Otroka sta se ustrašila.

Melanija je izdihnila: "O moj Bog!" in je z rok spustila svojo palico.

"Držaj svojo palico!" je rekel Maksimin. "Če misli kaj nama storiti, jo bom s palico udaril."

Maksim in je bil nemiren. Klobuk je snel z glave in ga vrtel na koncu palice, potem ga je pa nazaj na glavo položil. Nato je kamenčke na tleh razkopaval s palico.

Gospa je vstala, roke prekrižala, in rekla: "Pridita sem, otroka moja, in ne bojta se. Imam vama velike novice povedati."

Strah je zapustil otroka. Šla sta čez potok. Gospa se jima je približala in stala na kraju, kjer sta bila prej Maksimin in Melanija spala. Zdaj je stala ravnomo med njima.

S solzami v očeh je rekla: "Ako se moje ljudstvo ne podvrže Bogu, bom prisiljena spustiti roko svojega Sina. Njegova roka je tako močna, tako težka, da je ne morem več zadržati. Kako dolgo že trpim za vas! Ker nočem, da bi moj Sin vas zapustil, moram neprenehoma njemu moliti. Vi se pa sploh ne brigate za to. Kolikor molite, kolikor storite, nikakor mi ne morete poplačati za vse bolečine, ki sem jih za vas prestala."

Nato je Gospa povedala, kaj najbolj jezi njenega Sina, namreč delo ob nede-

ljah in izgovarjanje presvetega imela Jezusovega pri kletvi. Zato jih pa Bog kaznuje. Zemlja jim ne obrodi dobrega krompirja, ker preklinjajo in pri tem zlorabijo Imena Jezusovega. Ljudje so sami krivi, da se jim je krompir pokvaril. Pšenica tudi ne bo za nič, orehi bodo slabi, grozdje se bo segnilo. Velika lakota bo prišla. Otroci, ki še niso sedem let stari, se bodo začeli tresti in bodo kar v materinih rokah umirali. Ako se pa ljudje spreobrnejo, jim bo zemlja obrodila obilo sadu. Celokamni se bodo spremili v voze pšenice in krompir bo kar sam zrastel. Vse to je Gospa povedala Maksiminu in Melaniji.

Potem je rekla otrokoma: "Otroka moja, ali dobro opravljata svoje molitve?"

Oba sta odgovorila: "Ne tako dobro, Gospa."

"Glejta, da jih bosta dobro opravljala zjutraj in zvečer. Kadar ne moreta družega moliti, zmolita vsaj en Oče naš in eno Zdravo Marijo. Kadar pa imata več časa, molita več. Noben ne gre k maši kakor nekaj starih ženic. Drugi pa delajo doma ob nedeljah skozi celo poletje. Pozimi, kadar nimajo nič družega delati, gredo k maši, ampak samo da bi se norca delali iz vere. V postnem času gredo h klavnici kot psi."

Končno je Gospa otrokoma rekla: "Otroka moja, vse to bosta povedala vsemu mojemu ljudstvu."

Dvakrat je ponovila te besede.

Potem je šla gor do vrha gore, kjer sta bila Maksimin in Melanija prej kraje iskala. Ni hodila po travi, ampak premikala se je nad travo. Oba otroka sta šla za njo. Melanija jo je dohitela in potem hodila pred njo, Maksimin pa je ob njeni strani hodil.

Lepa Gospa se je nato ustavila. Dvig-

nila se je malo več nad zemljo, približno za tri čevlje. Gledala je proti nebu, potem pa na zemljo. Počasi je njena glava zginila v svetlobi, ki jo je obdajala, potem njene roke, njeno telo, na zadnje pa tudi njene noge. Otroka je nista več videla.

Maksim in je poskusil prijati za svetlobo in tudi za rože, ki jih je imela Gospa na nogah, a vse je zginilo.

Maksim in Melanija nista vedela, da je bila lepa Gospa Devica Marija. Maksim celo ni vedel, kdo je Devica Marija, dasiravno je vedel, da je nekje oseba, ki se imenuje Devica Marija. Njemu je v glavo prišla misel, da je mogoče Gospa kakšna čarovnica, ker je slišal ljudje govoriti o čarovnicah. Ta sumnja se mu je utrdila, ko je slišal Gospo reči, da je roka njenega Sina težka. Misli je, da jo je njen Sin pretepal.

Melanija pa je bila drugačne misli. Rekla je: "Ali je Bog, ali blaženega Devica mojega očeta, ali pa velika svetnica."

Ko je Maksim in slišal te zadnje besede, je odgovoril: "Ako bi bila midva vedela, da je ona velika svetnica, bi jo bila naprosila, naj naju s seboj vzame."

"O, če bi bila še tukaj!" je zdihnila Melanija. Dodala je še: "Ona noče, da bi jo videla midva, zato da ne bi šla, kamor je ona šla."

Čez nekaj časa sta otroka šla po kraje.

Lepa Gospa je nosila bele čevlje in okoli čevljev so bile rože vsake barve. Njen predpasnik je bil zlate barve, njena obleka pa je bila z biseri posejana. Imela je na sebi tudi dolg plašč okoli tega plašča so bile rože. Na glavi je imela belo pokrivalo in okoli njega je bila krona iz rož. Okoli vratu je visela

verižica, na kateri je viselo razpelo. Pri desni roki Križanega so bile klešče, pri levi pa kladivo. S križa je visela še večja verižica. Njen obraz je bil bel in neakko podolgast. Se je tako svetel, da ga nista mogla otroka gledati. Bila je Gospa precej velike postave. Njen glas je bil neizrekljivo nežen in ljubeznjiv.

Ta prikazen žalostne Matere je dokazala svetu, kakšno skrb in ljubezen ima Marija do ljudi. Bog se hudo jezi nad nami zaradi naših številnih grehov. Roke Jezusove so težke, ker so pripravljene za hud udarec, da kaznujejo svet za neštete izkaze nevhvaležnosti. Nebeška Mati pa goreče prosi za usmiljenje in hoče preprečiti božjo kazen. Joka, ker živijo njeni otroci v grehu.

Marija se je na svetu prikazala, da svet opominja, naj se spreobrne, drugače bo šiba božja udarila neusmiljeno.

SKRBI ŠKOFA ROŽMANA

Poroča F. G.

Tole so besede, ki mi jih je v začetku julija tega leta v zaupnem razgovoru povedal škof Rožman:

"Sami si morete predstavljati skrbi, ki me noč in dan tarejo. Ne radi moje osebe. Že davno sem se popolnoma izročil Bogu v žrtev za zveličanje duš. Pa naj bo to tudi krvava žrtev, kaj za to! Ali naj godrnjam, ako Bog sprejme mojo ponudbo in vzame kot žrtev za tiste duše, katerim me je sam za pastirja postavil? Naj stori, kakor je Njemu prav!

"Silne skrbi mi pa povzročata dve drugi zadevi. Prva so naši begunci. Če ne bo možna v doglednem času vrnitev v domovino — kaj bo ž njimi? Vem, da se poklicani krogi trudijo za rešitev tega vprašanja, ali doslej še ni vidnega uspeha. Od vseh strani pa se goni venomer eno in isto: Vrnejo naj se! Seveda, za komuniste bi bil to gotovo

uspeh, če bi nas vse dobili v roke. In za ostali svet, ki ima sedaj begunce na skrbi, bi bila ena velika sitnost na najbolj enostaven način odpravljena. To že razumemo. Toda o kakih prostovoljni vrnitvi v večjem številu ne more biti govora. Na stotine štejejo primeri, kaj se zgodi s tistimi, ki se lahkoverno vrnejo. Svet pa ne razume in ne verjame, če o svojih doživljajih potem pripovedujejo. Saj ljudje iz resnično svobodnih držav kar ne morejo razumeti razmer pod totalitarnimi režimi. Naše begunstvo utegne še dolgo trajati. Jasno pa je, da dolgotrajno življenje v begunstvu mora precej velik del teh ljudi bolj ali manj demoralizirati.

“Druga skrb, nič manjša, to so verniki in duhovniki, ki so ostali doma. Tam je nevarnost še večja. Tudi papežev zastopnik, ki je razmere že dobro spoznal, vidi vso nevarnost, kakor jo vidim jaz. Enako jo vidijo vsi, ki imajo vsaj nekoliko vpogleda v dejanski položaj. Mladini, bolje rečeno: otrokom — grozi najhujše. Izpostavljeni so moralni pokvarjenosti in sovraštvu do vsega božjega. Verouka dejansko ni več, morda na deželi še redkokje. Ob nedeljah gre mladina na udarniško delo od pol sedmih zjutraj do poldne. Torej za mašo ni časa. Popoldne pa za nagrado — ples, da tudi k večerni maši ob šestih popolne ne more. Priča, ki se je iz radovednosti udeležil takega plesa v unionski dvorani v Mariboru, mi je pravil: Deklice in dečki od 13. leta so plesali, pili vino (vermouth) in se prostaško pogovarjali o ‘svobodni ljubezni’. Zdravniki, med njimi specialist za spolne bolezni, dr. Demšar, so opozorili javnost, zlasti starše, da je že 60% takih deklic v nežni dobi okuženih tako zelo, da ne bodo mogle več postati matere. Starši so brez moči, otroci jih več ne ubogajo. Pozvani so, kajpada ‘prostovoljno’, na udarniško delo in na zabave s plesom. To vleče deloma samo po sebi, deloma pa mora biti. Otroci vernih družin, ki ne trobijo v komunistični rog, so izključeni iz vseh šol, tako dijaki iz sedmih in osmih razredov, ter akademiki. Da se preživljajo, opravljajo najnižja težaška dela. Druge zaposlitve zanje ni. Ameriški Rdeči Križ pošilja pakete v Jugoslavijo za

stradajoče otroke — dobivajo jih, vsaj v Sloveniji, izključno le partijci, to se pravi, komunistične družine. Verne družine nič.

“Moj Bog, kako je hudo in težko gledati nedolžne otroške duše, kako strašno so ogrožene, kako so v nevarnosti, da se večno pogubijo! To je hujše kot vsako drugo trpljenje. Kaj trpijo pobožne matere in verni očetje, se ne da popisati. Silno moramo po Mariji Pomagaj prositi Boga, da ne dopusti, da bi se mladina pogubila. Drugega sredstva nimamo. Prosim tudi vas in vaše prijatelje, da nam pomagate v ta namen moliti, da tako podpremo z molitvijo obupane starše na Slovenskem.”

KOZA IN LEV

Basen

Leva, kralja živali, je trla velika lakota. Iskal je dolgo kako žival, da bi jo ubil, pojedel in si utešil glad, a ni je našel. Končno je zagledal visoko na pečinah kozo, ki se je pasla in obirala redka planinska zelišča. Do nje se ni mogel povzpeti. Moral bi imeti orlove peroti, da bi poletel tja gor. Tuhtal in tuhtal je, kako bi prišel do kozje pečenke. Obrnil se je prijazno do koze in jo nagovoril: “Prijateljica, prepričan sem, da je tvoja hrana trda in grenka tam gori v pečinah. Tu doli je dišeča, sladka, obilna in prijetna paša. S svežo in čisto vodo iz potoka si boš tešila žejo. Pridi vendar doli!”

Koza je pa takoj spoznala levov zlobni namen ter mu je smeje odgovorila: “Veliko čast mi skazuješ, mogočni kralj zverin, s svojim vljudnim vabilom. A reva šepam in ne morem s te višine v nižino. Tudi ne zaslužim tako izredne časti, da bi bila v tvoji družbi, in ne hlepim po hladni sencí. Ljubim prijeten pogled v lepo sončno svetlobo. Ti se pa veseli sladke, obilne in dišeče pase in sveže vode v potoku. Jaz se pa bom pasla dalje tu in jedla grenka in trda zelišča.”

Ko lev ni dosegel svojega namena, je po vesil glavo in odšel.

Dr. J. Česnik

LIGA KATOLIŠKIH SLOVENCEV

Zahvalno pismo iz taborišča

Lienz, 7. julija 1946

Ugledna "Liga Kat. Slovencev v Ameriki"!

Socialni odbor za slovenske begunce v Avstriji hvaležno sporoča, da je prav za letošnje binkoštno praznike prejel več zabojev še prav dobro ohranjene obleke, ki so jo darovali in zbrali Vaši ugledni člani.

Obleko smo razdelili v taboriščih Lienz in Spittal, ker je v teh dveh taboriščih največ naših begunskih otrok in je bila v treh zabojih v glavnem obleka za otroke.

Tega daru so bili naši begunci izredno veseli, saj je zlasti po otroški obleki veliko popraševanje. Vsi, ki so bili obdarovani, nas prosijo, naj Vam sporočimo njihovo pristrčno zahvalo in Vas zagotovimo, da se bodo svojih ameriških dobrotnikov vedno z veliko hvaležnostjo spominjali in bodo zanje molili, da jim Bog vse obilno povrne.

Zahvali beguncev se pridružuje tudi Socialni odbor. Pristrčno se zahvaljujemo spoštovanim rojakom in rojakinjam v glavnem odboru Lige, ki so s požrtvovalnostjo prosili in za nas nabirali darove. Zahvaljujemo se vsem znanim in neznanim dobrotnikom za vsak najmanjši dar. Naj bo dobrotljivi Bog vsem velikodušen plačnik.

Ko Vam in vsem dobrotnikom izrekamo našo zahvalo, pa lepo prosimo, da nam tudi zanaprej ohranite svojo naklonjenost in blagovolite sprejeti izraze našega globokega spoštovanja in iskrene hvaležnosti.

Matija Škrbec, predsednik,
Franč Pernišek, tajnik.

Še dvoje otroških pisem

Prečastiti gospod tajnik:

Od tukajšnjega Socialnega odbora sva prejeli z mojo malo sestrico razne oblekice in perila, za kar se Vam iz srca zahvaljujemo. Sva ubogi izgnanki, ki nas je sedanja oblast v Sloveniji izgnala ravno pred Božičem iz toplega doma. Ker smo morali zapustiti dom v 15 minutah, nismo mogli vzeti

s seboj prav ničesar, zato ste nam z Vašimi darovi napravili veliko veselje.

Ljubi Bog naj Vam tisočero povrne vse, kar dobrega storite za nas. Vaši hvaležni

Marija in Helena Kušar.

Prečastiti gospod tajnik:—

Najlepše se Vam zahvaljujem za darilo, ki sem ga prejela.

Vaše darilo me je zelo razveselilo, ker nimam staršev. Namreč meni so komunisti umorili starše in dva brata. V maju 1945 sem bežala iz domovine radi pobijanja in preganjanja.

Doma sem iz Zapotoka pri Sodražici. Pri nas se je reklo pri Konzičevih. Sedaj pa zaključim in Vas lepo pozdravljam, prav tako tudi vse ostale Slovence v Ameriki.

Kozina Albina.

Dostavek Liginega tajnika:

Gornja zahvalna pisma govore sama zase. Iz njih lahko vidite, kako hvaležni so begunci za vsak prispevek, pa naj bo obleka, hrana ali denar. Liginim dobrotnikom pa nikar ne pozabite, da pošiljanje obleke tudi stane dosti denarja. Zato se še nadalje najlepše priporočamo za blago in za denarne podpore.

Znano vam je že, kako so se v Clevelandu zavzeli za nadaljnjo nabiranje denarja v korist Lige in tistih, ki jih Liga podpira. Posnemajte tudi drugod dobre Clevelandčane in Clevelandčanke, pa pošiljajte svoje darove ali podpisanemu tajniku ali pa naravnost našemu blagajniku, bratu Zalarju.

Vsem prav iskren: Bog plačaj!

Razstava begunskih izdelkov v Celovcu (Iz begunskega lista "Novice".)

Na pobudo generalnega poročnika Carlinga so se združila razna begunska taborišča in so na zahtevo vojaške oblasti napravila v Celovcu razstavo svojih umetniških in umetno-obrtnih izdelkov. V šolskem oddelku, kjer so razstavljeni dela otroškega vrtca, ljudske in gospodinjske šole taborišča v Peggezu, presenečajo z veliko spretnostjo izrezane šatulje, igračke, modeli šolskih sob, punčke in tako dalje. Mnogo tega so izdelali tudi najmlajši in sicer

v zelo težkih okoliščinah. Med izdelki gospodinjske šole so čudovito lepo kleklane čipke, vezene bluže, namizni prti in okrasne blazine s slovenskimi narodnimi motivi.

Med uporabnimi predmeti, ki jih razstavlja slovenska skupina, so pletene košare, noži, žebli, vile, sita, strgalniki, lijaki in vrči, izdelani iz starih pločevinastih škatelj. Umetniško vezena cerkvena oblačila, iz lesa izrezljani križi, sijajno okrašeni škropilnik iz konzervnih škatelj. Vse to priša o veselju do ustvarjanja in marljivosti Slovencev. S presenetljivo spretnostjo je 15letni mladenič izrezljal iz lesa lepe jaslice, dalje lepo sestavljene modele slovenskega kmečkega doma, gospodarskih poslopij in tako dalje.

V posebnem oddelku so razstavljeni slovenski taborski časopisi v slovenskem in ruskem jeziku, s strojem pisani dnevnik in tedniki, tudi otroške knjige z lepimi ilustracijami, kakor tudi angleške in latinske učne knjige.

Hrvatska skupina iz taborišča št. Andraž razstavlja model hrvatske vasi z mošejo, dalje izrezljane šatulje, lutke v narodnih nošah in jaslice. Srbi razstavlja z žepnim nožem in veliko potrpežljivostjo izrezljan model taborišča Peggez in čajne vrše iz starih konzervnih škatelj, ki so umetniško okrašeni z živalskimi motivi.

Poleg šolskih izdelkov peggeške gimnazije z risbami iz živalskega življenja, je zastopanih tudi več pravih umetnikov. Slovenca Jerina Friderik in Vider Ciril razstavljata lepo ubrane pokrajinske akvarele in skice. Razstava je v vsakem pogledu zanimiva in s stališča umetnostne obrti in narodnih šeg zelo poučljiva.

Pripomba Liginega tajnika: Gornje poročilo je posneto po nekem avstrijskem časopisu, od koder so ga "Novice" prepisale. Zanimivo je tudi za nas, da nekoliko zveemo, kako si naši begunci preganjajo dolgčas v svojih taboriščih. Nikakor torej ne samo s tugovanjem in brezdelnim čakanjem, ampak v prvi vrsti z resnim telesnim in duševnim delom.

P. Alojzij Medic OFM.
Lemont, Illinois, tajnik.

MOLITEV

Lamartine

Molitev, tihi spev iz večnosti,
ki sili nežno na kolena me,
nebeški v spomin, ki me uči,
da daleč sem od domovine še!
Molitev dušo napolnuje mi,
da vroče le po svetem hrepeni,
in iz oči izvablja mi solze.
Kaj zemlja naša bi bila brez nje?
Močvirje temno, kjer človeški rod
živel življenje bi podobno kot
žival skotena iz prahu, le sli!
Adamovemu rodnemu sinu
je dala vzlet navzgor k Vsevednemu,
da hrani ga z jedjo nesmrtnosti —
življenja in ljubezni večne tam.
Srca vam goraka materna drhte,
otroci po svoje jo brbljajo, vam
moža besede klenejo done.
K nebesom vspenja kvišku iz nižin
skrivnostno se ihtenje tvoje, sin.
V veselju, stiskah molijo ljudje
hvaleč, slaveč in pa boga proseč.
To angel gleda se zelo čudeč.
Zato donite, zbori glasni, le
donite in molite! Naj srce
bi moje Večnemu prepevalo,
bolest, veselje razodevalo!
Naj šibka duša moja harfa bi
postala in brez konca, vekomaj,
zamaknjena z akorde svete, Ti,
Trojica sveta, pela večni z raj!

Prevedel Dr. J. Česnik

SOBA FRANČISKANSKEGA MISIJONARJA

V Monterey, California, še stoji misijonska cerkev in samostan, kjer so španski frančiškani misijonarili med Indijanci. V tem samostanu je soba, v kateri je leta 1784 umrl svetniški frančiškan pater Junipero Serra, začetnik kalifornijskih misijonov. Slika kaže ono sobo.

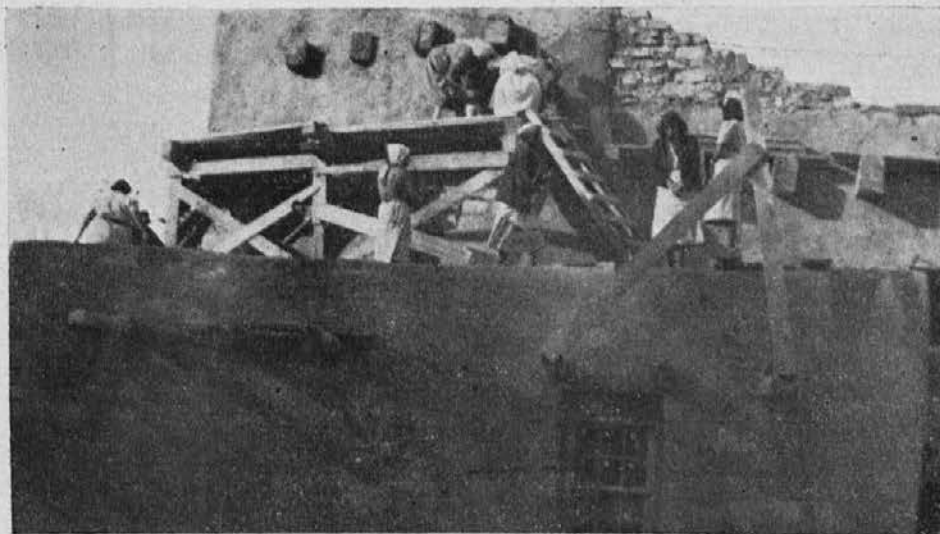
KANONIZACIJA PRED STO LETI

V starih časih je bila kanonizacija svetnika ali svetnice večja slavnost kot je dandanes. Kakor se vidi na sliki, so rabili umeten ogenj (fireworks) za takšno slavnost pred sto leti. Bazilika sv. Petra v Vatikanu je bila odzunaj razsvetljena s svečami in celo mesto se je udeležilo slavnosti. Ni bilo nič tega pri kenonizaciji sv. Frančiške Ksaverije Cabrini.

POMANJKANJE MATERIJALA?

Dandanes je splošno pomanjkanje materiala za nove hiše in stavbe, a to nič ne skrbi Indijancev v jugo-zapadnih državah Amerike. Sami si delajo opeke iz domače ilovice in jih pečejo kar na gorkem soncu. Les dobijo pa iz bližnje hoste. Znotraj hiše namažejo ilovico na stene kar z rokami. Slika kaže katoliške Indijance, ki zidajo novo cerkev.

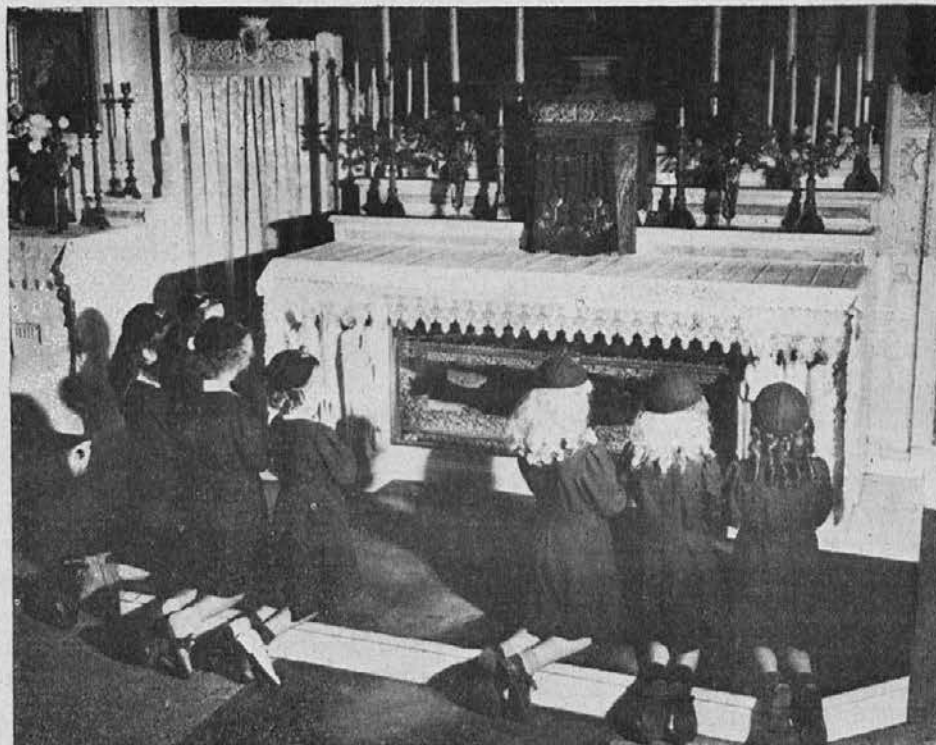
KARDINAL SPELLMAN PREJME DUHOVNI ŠOPEK

Ko je nujorški nadškof, Francis kardinal Spellman, posvetil novo redovno hišo za črne redovnice, imenovane frančiškanske služabnice Marijine, je prejel lep duhovni šopek. Slika kaže dva otroka, ki dajeta kardinalu šopek.

GROB SV. FRANČIŠKE KSAVERIJE CABRINI

Ostanki nove svetnice Frančiške Ksaverije Cabrini počivajo pod oltarjem šolske kapele v Mother Cabrini High School v New Yorku. Ona je ustanovila to šolo. Slika kaže šolske otroke, ki molijo pred njenim grobom.

Mladina spregovori svoje mnenja. — V današnjih časih se veliko govori in piše o prestopkih in pregrehah naših mladeničev in mladenk. Mnogi pripisujejo večino odgovornosti mladini sami, ne da bi kaj pomislili na razmere in okolnosti, ki povzročajo tak položaj. Kaj pa je mnenje mladine glede tega? Nedavno je eden izmed glavnih katoliških listov v Ameriki naprosil katoliške mladeniče in mladenke, ki hodijo na višje šole, naj pišejo in povejo, zakaj dandanašnji mladi ljudje tako blodijo po slabih in grešnih potih. Mnogi so se oglasili. Nekateri so izrazili mnenje, da je bila vojska vzrok vsega, namreč ker so mladi imeli preveč prostosti, dočim so starši delali po fabrikah. Drugi so trdili, da so starši sami odgovorni, ker slabo živijo in zanemarjajo svoje dolžnosti do svojih otrok; otroci pa brez premisleka sledijo temu slabemu zgledu. Še drugi so mislili, da ves svet opušča vero v Boga in v čedno življenje, mladina pa se ne more kar sama ob sebi dvigniti na višjo plan. Zopet drugi so obrnili pozornost na časopisje, na radio, in na gledališča, kako se dan za dnem bavijo z zločini in pregrehami odraslih ljudi, in kako vedno vse predstavljajo v napačni luči; mladina vse bere in sliši in vidi in se trudi torej posnemati odrasle. Mnogi so se pa pritožili proti ameriški ženski, ker pripušča, da se o njej neprestano govori in piše nesramno, posebno pa da se povsod naj-

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Martin, O.F.M.

dejo nesramne slike in predstave o njej. Dobro so se izrazili ti mladeniči in mladenke. Vendar ne sme stvar ostati samo pri tem, da vemo, kaj so vzroki mladeniških pregreh in napak. Predvsem je treba, da si vsak poboljša svoje lastno življenje. Pri posameznem človeku se mora in zamore pričakovati poboljšanje socialnega položaja na svetu.

Shod frančiškanov. — Junija meseca so imeli frančiškani cele Amerike in Kanade svojo letno izobraževalno konferenco v Carey, Ohio, pri takozvanih konventualcih ali črnih frančiškanih. Ti se imenujejo črni frančiškani, ker nosijo črno obleko, da se tako razločujejo od drugih bolj znanih frančiškanov, ki nosijo obleko rjave barve, kakor mi tukaj v Lemontu. V Carey, Ohio, imajo črni frančiškani svoje semenišče in tudi veliko romarsko cerkev, ki je posvečena Mariji kot naša gospa tolažbe. Ta cerkev je dobro znana vsaj nekaterim Slovencem, namreč klevelandskim Slovencem, ki navadno uredijo romanje tja za praznik Marijinega vnebovzetja.

Letošnji shod frančiškanov v Carey, Ohio, se je baval z misijoni. Vključeni so bili vsi misijoni, ki jih vodijo

frančiškani, ne samo v tujih deželah, kakor na Kitajskem in v južni Ameriki, ampak tudi tukaj doma v Ameriki sami. V Ameriki imajo frančiškani misijone v južnih državah, posebno v North Carolini in South Carolini, ne samo med belimi, ampak tudi med črnimi. Ti misijoni lepo lepo uspevajo, kakor sta sporočila konferenci Rev. Ildephonse Gillogly, O.F.M., in Rev. Gordon Krahe, O.F.M., ki sta oba še primeroma mlada in tudi zelo zmožna duhovnika. Seveda so težave v južnih državah ogromne, ker je tam katoliška Cerkev prav malo znana. Južni ljudje so večinoma protestantje in katoliški Cerkvi malo zaupajo in jo tudi sovražijo.

Zanimiv je bil govor, ki ga je imel Rev. Immanuel Trocukur, O.F.M., glede indijanskih misijonov v Arizoni in Novi Mehiki. Ameriški Indijanec še ni popolnoma izginil iz Amerike. Le on je pristen Amerikanec in je nekoč imel celo Ameriko zase, dokler ni prišel bel človek iz Evrope in mu deželo vzel in skoraj uničil njegov rod. Za ostale Indijance je v raznih državah ameriška vlada določila posebne kraje, ki se imenujejo rezervacije. Takšne rezervacije so v Arizoni in Novi Mehiki. Za večno zveličanje teh Indijancev skrbijo frančiškani.

Črnci tavajo po temi. — Škof Emmett M. Walsh iz škofije Charleston, South Carolina, pripoveduje, kako je pred nekaj leti pridigal pri posvečenju in blagoslovlje-

nju nove cerkve za črnce v Charlestonu. Povdaril je v svoji pridigi, da je Kristus zapovedal, naj se oznanja evangelij vsem stvarjem, namreč vsem ljudem brez izjeme. Ta Kristusova zapoved vključuje vse ljudi, najsi bodo katerikole barve ali narodnosti. Citiral je besede apostola Pavla, ki piše, da pred Bogom nima prvega mesta ne Jud, ne Grk, ne pogan, ne barbar, ampak so vsi enaki. In če bi bil apostol v South Carolini v današnjih dneh, bi dodal, "ne bel, ne črn". Po pridigi je stopil k njemu nek črnc starosti 84 let. Nagovoril je škofa z besedami, "Prečastiti, ali res verujete, kar ste govorili v pridigi?" "Seveda," je vrnil škof. Potem je rekel starček, "Jaz sem že 84 let star in prvič slišim, da se vi beli ljudje kaj brigate, če mi črnici gremo v nebesa ali pekel." Škof Walsh pove nadalje, da je v državi South Carolini še 847,000 drugih zamorcev ali črncev, ki bi lahko ponavljali besede onega starčka. Pretresljiva resnica je. In ne samo to, ampak en milijon belih ljudi bi lahko pritrdilo, da Cerkev ne skrbi za rešnje duš črncev. Sv. Cerkev se seveda že dolgo trudi za zveličanje črncev, ampak je doslej takorekoč samo malo popraskala po vrhu. V celi naši ameriški deželi pa je nad 12 milijonov črncev, ki niso nikdar slišali o skrbi katoliške Cerkve za njih zveličanje. In če vključujemo bele in črne skupaj, je nad 100 milijonov Amerikancev, ki ne vedo, da ima katoliška Cerkev nalogo

širiti Kristusov nauk med vsemi ljudmi in da ta naloga je naložena od Boga samega.

Vnebovzetje Marijino kot verska resnica. — Vnebo-

vzetje Marijino še ni bilo nikoli uradno proglašeno kot verska resnica. Krščansko ljudstvo sicer od davnih časov veruje, da je bila Marija vzeta naravnost v nebesa kmalu po svoji smrti, ne samo z dušo, ampak tudi s telesom. Sv. Cerkev upošteva to vero preprostega ljudstva in častite duhovščine in praznuje tudi velik praznik v čast Marijinega vnebovzétja na 15. avgusta, ki je bil zapovedan praznik. Zelo predrzen bi se smatral on, ki bi tajil Marijino vnebovzetje. Četudi ne bi smel noben reči, da tak uči krivo vero, bi gotovo lahko trdil, da tak ni daleč od krive vere. Sv. Oče je bil že večkrat naprošen, naj kot Kristusov namestnik na zemlji uradno proglasi, da je Marijino vnebovzetje resnica od Boga razodeta in da mora torej vanjo verovati vsak katoličan. Za časa dvajsetega splošnega cerkvenega zbora, ki se je leta 1870 vršil v Vatikanu, so zbrani škofje, v številu več kot 200, naprosili sv. Očeta, naj nemudoma dvigne vnebovzetje Marijino v čast verske resnice. Zaradi tedanjih razmer in drugih vzrokov to ni bilo storjeno. V današnjih časih še vedno dobiva sv. Oče enake prošnje. Letos je kardinal Griffin, nadškof westminsterski na Angleškem, z vso svojo duhovščino prosil sv. Očeta, naj proglasi Marijino vnebo-

vzetje kot verska resnica; apeliral je tudi na svoje ljudstvo, naj enako stori. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi v Pragi na Portugalskem. Čas se nam seveda zdi zrel za to, ampak sv. Cerkev je vedno zelo počasna in modra v takih stvareh in se ne da pre nagliti.

Razporoka v Ameriki. —

Vsako leto postajajo zakonske razmere v Ameriki hujše, kajti dan za dnem si dobivajo razporoke zakonci. Ako bi bil kdo prerokoval pred petdesetimi leti, da bo stvar prišla do tega, bi ga bili ljudje zasmehovali in ga smatrali za norca. "Ljudje pa vendar ne morejo biti taki," in temu podobno bi bil vsakdo rekel. Vendar slišimo in beremo v dnevnih časopisih o številnih razporokah po vsej Ameriki. Za vsake štiri poroke je ena razporoka!

Vzemimo slučaj. V višjo šolo — katoliško tudi! — hodi neka mladenka, ki je imela že pet očetov. Njena ničvredna mati si domov privede novega moža, kadar se ji zljubi. Že večkrat je bila ta mati zaprta v ječo zaradi pijanosti. Njena hči pa jo je morala vsakokrat rešiti iz ječe.

Glejmo še en slučaj. Nek bistroumen in spreten mož je polagoma prišel do visoke službe v neki veliki firmi. Šele pred šestimi leti je začel napredovati in tedaj je že bil oženjen. A ni bilo dolgo, ko si je dobil razporoko in se oženil s svojo tajnico. Čez eno leto je zopet dobil razporoko in vzel svojo drugo taj-

nico za ženo. Tako je šlo naprej, tako da je danes oženjen s svojo peto tajnico. Ta tajnica pa je dobro vedela, kakšen je njen mož, in se je bala, da ga bo zgubila, ako ima lepo mlado tajnico v svojem ofisu. Torej je preskrbelo svojemu možu neko bolj priletno in neomozeno žensko, ki pa tudi ni imela nobene telesne privlačnosti in se sploh ni nameravala omožiti. Toda ta tajnica se je morala odpovedati kmalu svoji službi. Žena dotičnega moža je zdaj v velikih skrbeh, tako da je že bolna postala, kajti sedanja tajnica njenega moža je le 24 let stara, zelo lepa

je, in nima nobene vesti. Gotovo pride kmalu razporka in zopetna poroka.

In zakaj se smejo razporeke dobiti s takšno lahkoto? Ker državne postave v Ameriki to dovoljujejo.

Zadrega. — Neka šolska sestra — ne bi rekel, da je bila iz Lemonta — je potovala na vlak k svoji novi službi. Imela je sedež na pulmanu, namreč na spalnem vozu. Vlak se je že bližal svojemu cilju. Sestra je vedela, da bo treba napitnino dati strežaju ali vratarju na pulmanu. Odprla je svojo možnjo ali denarnico in noter pogledala.

Pa kaj vidi? Le en "dajm" in en "penny". Kakšno uboštvo in kakšna zadrega! No, bo pa lahko vsaj "dajm" dala. Ko je stopila iz pulmana, je položila denar v strežajevo roko, kakor je vsakdo drug delal. Ko je strežaj videl, da je redovnica, se je globoko priklonil, se lepo zahvalil in nazaj denar dal, rekoč: "Od redovnic ne sprejemam napitnin." Sestra je vzela nazaj denar in ga pogledala. "Penny" se ji je lepo svetel v roki, ne "dajm"! Joj, kako je uboga sestra zardela! Njena predstojnica je že bila čakala pri vlaku in je vse to videla . . .

OLILIJA IZ RAJA

5. Velikonočno jagnje pri Lazarjevih

(Nadaljevanje)

KAKOR je ta trditev verjetna, je vendar veliko ugovorov proti nji, ki so tudi tehtni. Da, zdi se, da je najbolj prav za opisovalca Marijinega življenja, da v tem sledi evangelistom, ki vsi govore, da je Jezus jedel to velikonočno jagnje sam s svojimi dvanajsterimi učenci. Ako bi bila tudi Marija pri tej večerji, prav gotovo, bi to kateri izmed štirih evangelistov omenil.

Tudi ta ugovor je, da sta Jezus in Marija vedela, kaj se bo zgodilo tisto noč. Jezus je to vedel kot Bog, Marija je to vedela, ker ji je on povedal. Zato Sin ni mogel vabiti Matere v tujo hišo in jo tam pustiti prenočevati samo, brez to-

lažbe pri strašnih poročilih, katere bo slišala. Pri Lazarjevih bo sredi ljubečih duš, ki jo bodo tolažili in ji lajšali strašno trpljenje materinega srca. Učenci bodo gotovo pribežali iz Oljske gore najprej k Lazarju. Kam pak naj gredo? Upali bodo, da bo Lazar hitro zbral svoje vplivne prijatelje, da Jezusa reši iz rok njegovih sovražnikov. Tu bodo našli Marijo in tako bo takoj izvedel vse, kar se bo zgodilo.

Tudi bi bilo zelo težko za nje jutri zjutraj, ko bi bila sama v tuji hiši. Ko bi tam dobila sporočilo, da so ga vjeli, bi gotovo hitela hitro k Lazarjevim. Bilo bi pa zelo nevarno za njo. Lahko bi jo na ulicah kdo spoznal, saj je bilo mesto polno agentov visokega zbora, ki so hujskali ljudstvo proti Jezusu. Žalili bi jo

in njeno trpljenje s tem samo povečali. Tako bo pa zjutraj lahko šla v spremstvu teh dobrih prijateljev v mesto, da bo tudi ona šla po strašni križevi poti na Golgoto pod križ, kjer bo kot so-odrešnica človeškega rodu stala pod drevesom križa in se darovala za ubogo človeštvo, katero je pod drevesom prva mati Eva spravila v toliko gorje.

Tudi je verjetno, da je hotel Gospod biti tisti večer sam s svojimi dvanajstetimi. Stebri bodo, na katere bo sezidal svojo cerkev, svoje novo kraljestvo na zemlji. Imel jim je v tem slovesnem trenutku še toliko važnega in velikega povedati za vladanje tega njegovega kraljestva, da jih je hotel imeti pred seboj same: On, kot kralj in nevidni vladar in oni njegovi vidni vladarji na zemlji.

Nek drug pisatelj meni, da je bil tudi ta vzrok, da ni povabil Marije, ker je pri ustanovitvi presv. zakramenta naročil apostolom: "To delajte v moj spomin", in jih je s tem posvetil v mašnike svoje, za kar je pa določil samo moške.

Naj bo že, kakor hoče, naš opis Marijinega življenja, "Lilije iz raja", naj sledi pripovedovanju evangelistov, ki je pri zadnji večerji ne omenjajo. Vse drugo opisovanje dogodkov v teh strašnih vrah nebeške Matere Marije pa naj sledi temu, kar je najverjetnejše, da se je najbrže vse tako vršilo.

* * *

Za Marto in njeno sestro Marijo je bil dan opresnih kruhov gotovo dan veliko dela priprav za jedenje velikonočnega jagnjeta zvečer.

Za Marijo, Jezusovo Mater, je bil pa to dan velikega trpljenja in bolečin srca. Saj je trpljenje, ki neizogibno prihaja na človeka, hujše v pričakovanju, kot je trpljenje samo. Da bi si težke ure skrajšala in olajšala, je pridno po-

magala obema ženskama, dasi sta ji prigovarjali, naj ne dela, da bosta že vse sami naredili. Vendar prosila ju je, naj ji pustita delati, kar sta seveda privolili, ko sta videli, da si tako želi.

Lazar je odšel dopoldne v mesto, da tam v templju zaklati velikonočno jagnje po obredniku Mojzesove postave.

Ženske so najprej pripravljale opresne kruhe, katere so jedli po predpisih postave za tiste praznične dni, "azimi" (maces) zvane. To je bil neprekvašen kruh, pečen pod pepelom, zato ga nekateri imenujejo tudi "podpepelniki". Tak kruh so si Židje spekli, ko so se v Egiptu pripravljali na pot iz sužnosti, da so ga vzeli s seboj na pot. Bil je pa tudi predpoda tistega "angelskega kruha", ki je "iz nebes prišel", Jezusa Kristusa v presv. zakramentu, kakor je sam tako jasno povedal narodu, da bo v njem dal samega sebe v hrano dušam. Ko bi narod ne bil tako propadel v posvetnost in ne izgubil vsako pojmovanje nadnaravnega, gotovo bi bil razumel božjega Učenika, ko ga mu je napovedal.

Pripraviti so morale nekako prikuho iz grenkih zelišč. Po predpisih so jih morali jesti skupaj z jagnjetino. Spominjala naj bi Žide na grenkobo egiptovske sužnosti, iz katere ga je Bog rešil na tako čudovit način, da bi mu bili hvaležni in znali bolje ceniti svojo svobodo v obljubljeni deželi, katere pa ob Kristusovem času niso več imeli, temveč zašli v novo sužnost — Rimljanov. Opominjala naj bi jih pa tudi na prerokbe o božjem "velikonočnem Jagnjetu, Odrešeniku", ki bo rešil cel človeški rod, tudi nje, z grenkim trpljenjem in strašno smrtjo.

Pri tej večerji je morala biti tudi omaka, "kasoreth" zvana. Bila je rděča, kakor opeka. Ta rdečkasta omaka naj bi jih spominjala na težka suženska dela

v Egiptu, ko so morali za svoje tlačitelje izdelovati opeko. Opominjala naj bi jih pa tudi na velika prerokovanja velikih narodnih voditeljev, prerokov, da je božja Previdnost ravno njihov narod izbrala, da bo z njim sezidala na svetu novo stavbo božjega kraljestva.

Preskrbeti so morale tudi vina, katerega so morale pa zmešati z vodo po obredniku, ki bo del večerje. Opominjalo naj bi Žide to vino na tisto "presveto vino", pod katerega podobo bo tekla presv. Rešnja Kri Odrešenikova na oltarjih božjih skozi stoletja, da se bodo z njim napajale duše, žejne po milosti božji, presv. Rešnja Kri, ki je zmešana z vodo pritekla iz mrtvega Srca Jezusovega na sv. križu in se zlila kot mogočna reka po celem svetu v "odpuščanje grehov".

In še marsikaj drugega je bilo treba pripraviti, tako da so imele ženske celi dan polne roke dela.

Kmalu popoldne pride iz mesta Lazar z zaklanim jagnjetom in ženske se takoj lotijo peke jagnjeta. Velikonočno jagnje! Kako jasno so židovskemu narodu preroki stoletja naprej napovedovali pravo velikonočno Jagnje, ki bo "zaklano za grehe ljudi" v odrešenje sveta. In ko je to "Jagnje" res nastopilo med narodom, kako jasno ga mu je pokazal Janez Krstnik takoj, ko ga je zagledal. "Glejte Jagnje božje!" mu je zaklical in ga mu pokazal s prstom, da zmota ni bila mogoča. Vendar ljudstvo "ni spoznalo svojega dneva" v svojo strašno nesrečo. Jagnje božje bo zaklano, pa narodu v strašno gorje, v toliko, da se je zjokal nad njim, ko ga mu je napovedal.

Marijina duša je bila celi dan vtopljenja v premišljanje strašnih ur nočjsne noči, še bolj v strane ure jutrajšnega dneva. Pogosto se je med delom

nevede ustavila z delom in skrivaj zajokala, pa si hitro obrisala solze, da bi jih domači ne opazili.

Sredi popoldne, že proti večeru, se Jezus z učenci poslovi in odide v mesto. Pri odhodu so se enkrat vjele Jezusove in Marijine oči. O, kolika bridkost je polnila njuni srca! O, ko bi bili Lazarjevi in učenci mogli samo slutiti, kaj se bo v kratkem začelo vršiti! Kako bi vstrepotali!

Slednjič priplava sonce do zapadnih vrhov in zaide, kar je pomenilo čas začetka večerje. Vse je lepo pripravljeno in družinska miza urejena po predpisih Mojzesovih za ta slavnostni trenutek.

Lazarjevi z Marijo in z nekoliko sorodniki iz dežele sedejo k mizi in sveti obredi velikonočne večerje se začno.

Lazar vzame najprej veliko časo, ki je imela obliko keliha, jo napolni z vinom, zmešanim z vodo, in govori slavnostni blagoslov. Nato pije sam iz nje in potem da čašo drugim, da pijo iz nje vsi drug za drugim.

Nato si umije roke v znamenje očiščevanja duš od grehov, nekak "confiteor", — priznanje človeške grešnosti, za se in za navzoče. Dasi grešen narod, vendar se ga je Bog usmilil in ga po Mojzesu rešil iz sužnosti v svobodo in ga izpeljal v obljubljeni deželo. Jezus pri svoji zadnji večerji ni umil svojih rok, ker njemu tega ni bilo treba, pač pa je svojim učencem umil noge. To očiščevanje je bila predpoda in napoved velikega očiščevanja grehov celega človeškega rodu, ki ga bo jutri izvršil sam Bog Sin na Golgoti na svetem križu s svojo presv. Rešnjo krvjo.

Marijina duša je sledila temu obredu, sicer vtopljenja v morje bolečin, vendar vdana, in njena duša je sredi tega trpljenja pela svoj "Magnificat" Bogu

Očetu in se mu zahvaljevala za usmiljenje do človeškega rodu in za njegovo odrešenje. Jutri bo njen Sin pretil na Golgoti svojo kri "v odpuščanje grehov" človeka. Ta presveta kri bo očiščevala grešne duše in jih nazaj združevala z Bogom in jih naredila nazaj v otroke božje. Gledala je v duhu neizmerne množice grešnih duš vseh stoletij in tisočletij, ki bodo, težko obremenjena z grehi in v obupu, prihajale k zakramentu sv. pokore, pa jih bo tam božji mašnik umival s krvjo zaklanega velikonočnega Jagnjeta, božjega in njenega Sina. Poklekovale bodo k temu zakramentu dostikrat "črne kot oglje", toda vstajale pa bodo in odhajale očiščene, "bele kot sneg", potolažene, pomirjene, spravljene z Bogom, in srečne v sladki zavesti: odpuščeni so grehi! In iznova bodo sprejele nase boj za zveličanje in končno zmagale in se slednjič vrnile srečne in blažene nazaj k svojemu Bogu Očetu v večno kraljestvo. To gledanje v bodočnost je premagalo njeno bolečino in žalost in sklonila je glavo v hvaležni molitvi do Boga Očeta. In kako bi ne? Saj bo jutri pod križem postala tudi mati vsega človeštva. Mati bo zlasti grešnikov, kakor je njen Sin povedal, da je v "nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kot nad devetindevetdeset pravičnimi, ki pokore ne potrebujejo." Postala bo "pribežališče grešnikov" in jih bo s svojo priprošnjo skozi vse dobe do konca sveta v neizmernih trumah vodila sama k temu očiščevanju.

Po tem obredu so prinesle ženske na mizo velikonočno jagnje z grenkimi zelišči in rdečo omako — najslavnejši trenutek cele večerje.

Mariijna duša je iznova zatrepetala, ko je gledala to jagnje. Jutri bo zakla-

no pravo velikonočno Jagnje, njen Sin, Bog sam, katerega predpoda je. Križ na Golgoti ji stopi živo pred oči. Tudi sama bo sodelovala pri odrešenju s svojim trpljenjem pod križem. Sin bo trpel na telesu, kot Sin človekov, kajti kot Bog ne more trpeti. Ona bo trpela na duši. Eva je sodelovala pri prvem grehu, ona, druga Eva, bo sodelovala pri odrešenju. Strašne bodo sicer te ure trpljenja in njena duša trepetala pred njimi. Vendar že sedaj jih vdano sprejema, dasi ji krvavi srce. Ko bi ne imela te zavesti, da je volja nebeškega Očeta, da sodeluje s svojim trpljenjem s Sinom, saj bi bila pri pogledu na to velikonočno jagnje zakričala v strašni boli in trpljenju. Tako pa je zopet samo povesila glavo in v kratki molitvi darovala svoje trpljenje — za nas grešnike.

O dobra Mati, bodi vekomaj češčena in zahvaljena!

Ko je Lazar razrezal velikonočno jagnje v kose, je dal vsakemu kos in grenka zelišča, vsaki kos pa pomočil v rdečo omako.

Nato je vzel opresni kruh in ga razlomil v toliko kosov, kolikor je bilo gostov in dal kos vsakemu.

To je bil tisti trenutek velikonočne večerje, ko je njen Sin Jezus v mestu v hiši evangelista Marka ustanovil najsvetejši zakrament presv. Rešnjega Telesa. Tudi Jezus je vzel po obredu večerje, kruh v svoje presvete roke, ga zahvalil ter razlomil in rekel: "Vzemite in jejte, to je moje telo, ki se za vas daje!"

Sledila je temu obredu druga čaša vina. Lazar jo je zopet napolnil z vinom, govoril blagoslovljene molitve in zopet najprej pil sam, potem pa dal, da so iz nje pili drug za drugim tudi ostali.

Ko so končali jedenje jagnjeta, je sle-

dila še tretja čaša vina z enakim obredom.

Pri vsakem tem obredu so zapeli predpisan Davidov psalm in je Lazar govoril primeren nagovor.

Ta tretja čaša po večerji je bila pa ti sti slavnostni trenutek, ko je Jezus spremenil pri svoji zadnji večerji v Markovi hiši v svojo presveto kri. "Prav tako je vzel Jezus po večerji kelih v svoje presvete roke, se zahvalil in ga jim dal rekoč: "Pijte iz njega vsi, zakaj to je moja kri nove zaveze, ki bo prelita za mnoge v odpuščanje grehov. To delajte v moj spomin. Zakaj kolikorkratkoli boste jedli od tega kruha in pili iz tega keliha, boste oznanovali smrt Gospodovo, dokler ne pride."

Tudi pri teh obredih jedenja velikonočnega jagnjeta je Marijina duša splavala v to zgornjo sobo Markove hiše in v duhu gledala svojega Sina Jezusa, kako je izvršil tudi ta del ustanovitve presvetega zakramenta: spremenjenje vina v Kri njegovo. Tudi sedaj se je dvigala njena duša k Bogu Očetu in se mu zahvaljevala v imenu celega človeštva za največji dar njegove ljubezni, pa tudi njegovega usmiljenja do padlega človeka. Gledala je v vse dobe človeškega rodu in videla, kako bodo ubogi grešni ljudje, slabi in omahljivi, prihajali jutro za jutrom k obhajilni mizi po svojih cerkvah in si nasitovali svojo dušo s tem angeljskim kruhom telesa njenega Sina Jebusa in se napajali z njegovo presveto krvjo. Lačni in utrujeni, slabi in izmučeni bodo prihajali, od mize Gospodove bodo pa odhajali nazaj v svoje vsakdanje življenje pokrepčani, močni in pokrepljeni, tako pa hrabro bojevali boje svojega življenja in končno tudi zmagali, se večno zveličali.

Gledala je v duhu, kako se bo po ce-

lem svetu neprestano vršila najsvetejša daritev sv. maše, pri kateri bo dan za dnem Jezus obnavljal svoje trpljenje in smrt za ubogo človeštvo. V stiskah bodo našete množice prihajale pred tabernaklje, pred njenega Sina Jezusa v tej veliki skrivnosti, in tu iskali sveta, moči in tolažbe. Koliko človeških solza se bo tu posušilo! Koliko obupanih src tu pokrepilo! Jezus, njen Sin, bo tu nadaljeval vse to, ki ga je vršil tri leta med svojim narodom.

Marija je najbolj vedela nezmerno važnost tega presvetega zakramenta za človeka. Zato je pri obeh teh obredih večerje pri Lazarju v duhu sledila velikim dogodkom pri Jezusovi večerji v Markovi hiši in v imenu človeštva zahvaljevala Boga Očeta za to toliko milost. Z veseljem je s to zahvalo združevala veliko trpljenje njene duše in ga darovala Bogu Očetu za izveličanje človeštva.

S tem je bil obredni del jedenja velikonočnega jagnjeta v Lazarjevi hiši končan.

Posedeli so še dalj časa pri mizi in se razgovarjali. Slednjič, nekako ob desetih, pa odšli k počitku. Nihče razen Marije pa niti daleč ni slutil, kako težka in strašna bo ta noč tudi za vse v Lazarjevi hiši, zlasti pa za njo, Mater Jezusovo. (Dalje prihodnjič) **P. Kazimir, O.F.M.**

MISEL NA SMRT

Leta 480 pred Kristusom je šel perzijski kralj Kserks z velikansko vojsko 1,700.000 mož nad Grčijo. Ob Helespontu je dal sezidati visok stolp, da bi pregledal vso svojo armado. Ko je gledal pod seboj in daleč naokrog ogromne množice vojakov v vsem sijaju, je zajokal. V duši mu je vstala misel, da v sto letih ne bo niti eden izmed njegovih več živ.

Dr. J. Česnik

FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV

(Nadaljevanje)

DVANAJSTO POGlavJE: FATIMSKI NAVČEK POZVANJA

NEKAJ tednov po tistem velikem čudežu so morali naši trije pastirčki v šolo. Lucija je naprej vedela, kako bo. Učitelji in šolarji so bili do vrha polni radovednosti, kaj je s temi otroci iz Fatime. Vsakovrstna vprašanja so kar deževala nanje. Bilo je res dosti prilike za vsakodnevene žrtve.

“Pa zakaj otroci tako zijajo v nas?” je nekoč zamišljeno vprašala Jacinta. “Tako čudno nas pogledujejo, kakor bi bilo z nami nekaj narobe.”

“In tako čudno se med seboj pogovarjajo o naši Gospe,” je poprijel Francek. “Govore reči, ki so čisto iz trte zvite. Sam sem jih slišal. Oh, Lucija, zakaj moramo neki hoditi v šolo? Jaz šole kar ne maram.”

Lucija je čutila ravno tako, pa se je skušala premagati.

“Pa je le prav, da hodimo. Tako zdaj razni tuji ljudje ne silijo za nami doma, da bi nas venomer spraševali. In pa, saj vesta. Čas je, da opravita prvo sveto obhajilo.”

Jacinta se je osvestila in si dajala poguma.

“Tisto je pa res. V šoli nas uče tudi katekizem. Če se bova s Franckom potrudila in hitela s katekizmom, naju bodo morebiti pustili k obhajilu, preden bova stara deset let.”

Deček je prisluhnil in tudi njemu se je zazdelo pametno, da hodijo v šolo.

“Na to sem pa res pozabil. Prvo sveto obhajilo bo morebiti kmalu.”

Lucija je pa mislila še na nekaj drugega.

“Pa tega ne pozabita, da zdaj gremo vsak dan mimo cerkve in lahko stopimo vanjo. Če bi gonili na pašo kot dosedaj, bi ne mogli obiskovati Jezusa v tabernakelju.”

Mala dva sta se pomenljivo spogledala. Kako modro reč je povedala Lucija! Poprej so mogli samo ob nedeljah in praznikih v cerkev, zdaj pa vsak dan! Jacinta je hitro obrnila besedo:

“To je pa popolnoma res. Ni prav, da bi se pritoževali nad šolo. Res je prav sitno, ko zijajo v nas in si šepetajo tečne reči, ampak Gospej smo obljubili, da bomo zaradi duš vse potrpeali. No, pa dajmo!”

“Gospa je tudi rekla, da nam bo Bog sam pomagal, kadar bo treba kaj potrpiti. Tiste njene besede mi zmerom pridejo na misel, kadar moram skozi kakšno sitnost.”

Francek je pogumno prikimal.

“Zato je pa tudi lepo zdaj, ko lahko gremo tolikokrat v cerkev. Nikjer ne moreš tako iz srca prositi Boga za pomoč kot pred tabernakeljom.”

Tako so potekali tedni in meseci. Tudi leto je minilo. Obe deklici sta bili kmalu med najboljšimi šolarji. Francek se pa nikakor ni mogel vživeti v šolo in njeno delo. Učiteljica je mislila, da ga šola samo tako zelo utruja, pa mu je večkrat dala kako prosto popoldne. Misli-la je, da ga bo to razvedrilo in mu dalo

novih moči. Deček je pa prav dobro vedel, da se učiteljica moti. Ni mu šlo v glavo, čemu naj bi se gnal in se učil. Ali ni Gospa popolnoma jasno povedala, da bo kmalu umrl? V nebesih pa ne bodo vprašali, koliko je kdo učen. Tako si je mislil deček po svoji otroški pameti. Kadar je dobil prosto, je pred odhodom iz šole naročal deklicama:

“Po šoli me najdeta v cerkvi. Grem opraviti svoje rožne vence.”

“To je pomenilo, da bo ta dan lahko zmolil vse tri dele rožnega venca: veselega, žalostnega in častitljivega. Sicer ni minil noben dan vsaj brez enega dela, tak dan so bili na vrsti vsi trije. Bilo je res čudno, kako globoko je ta mali deček razumel rožnivevske skrivnosti. Nikoli bi to ne moglo biti, da se mu ni lepota rožnega venca razodela iz besed same nebeške Gospe. Brez njene pomoči bi bil Francek gotovo še oni nekdanji površnež, ki je rožni venec opravljal bolj radi lepšega kot iz svoje srčne potrebe.

Tudi drugi katoličani širom Portugalske dežele so začeli bolj in bolj pobožno moliti rožni venec. To je bilo vse radi čudovitih dogodkov v Fatimi. Mislili so celo na to, da bi postavili na mestu Marijinih prikazovanj kapelico ali celo cerkev, kakor je nebeška Gospa sama naročala. Toda leta 1918 je nastala po velikih predelih Evrope znana nalezljiva bolezen, ki so ji rekli “španska”. Tudi na Portugalskem si je izbirala žrtve. Čez noč so ji zapadali močni in zdravi ljudje, zvonovi so peli mrtvaško pesem kar venomer po mestih in vaseh. Že samo glas o tej bolezni je odvrnil misli ljudi od kapelice na pašniku Iria. Ni pa bilo treba posebno dolgo čakati, da je strahotna influenza prišla tudi v samo Fatimo. Naselila se je tudi pod streho

naših treh pastirčkov. Jacinta in Francek sta jo najhuje občutila.

Deček je zbolel okoli Božiča in cela dva tedna ga je hudo grabilo. Nato se mu je nekoliko zboljšalo in vsi so mu obetali, da bo kmalu zdrav. Čudno, Francek je na vse take besede samo odkimaval.

“Ne, ne, nikoli ne bom več zdrav. Namenjeno mi je, da kmalu umrjem.”

Vsa hiša je bila nejevoljna radi dečkove trdovratnosti, samo Jacinta je razumela njegove besede. Saj je dobro vedela, kaj mu je bila napovedala nebeška Gospa. Francek bo kmalu umrl, pa tudi Jacinta! Tudi ona je ležala za influenco. Kolikor je mogla, je molila rožni venec, drugega za drugim, kadar pa ni mogla več, je na tihem ugibala, če ni morda tisti “kmalu” takorekoč že tukaj. Ali bo res Francek prvi odšel v nebesa? Kaj če se mu je Gospa na skrivnem spet prikazala in mu znova vse povedala? Jacinta bi hotela hitro vse izvleči iz brata, toda priklenjena je bila na posteljo v drugi sobi in ni mogla s Frankom na samem spregovoriti.

Toda Gospa ni bila prišla tiste dni in deček je ni videl. Vsaj do takrat še ne. Nekaj dni potem je pa Gospa res prišla. Oba otroka sta jo jasno videla pred seboj, tako lepo in tako ljubeznivo, kot nekdanj na pašniku. Zastrmela sta vanjo in v njunih mislih se je molče strnilo kakor v en sam rožni šopek cela vrsta vprašanj:

“Ali je prišla, da ju vzame s seboj? Ali bosta oba naenkrat umrla? Ali pojedeta ž njo naravnost med svetnike in angele . . .?”

Gospa je brala vsa ta vprašanja v njunih mislih kakor v odprti knjigi. Namehnila se je in dejala:

“Ne še, Francek, ne še! Vendar pa

ne bo več dolgo. In ti, Jacinta, ali bi hotela še nekaj časa trpeti za duše grešnikov, kakor si obljubila?"

O, Jacinta bi zelo rada šla skupaj z bratcem v nebesa! Vedela pa je, da mora človek zatajiti svoje želje in se podati volji božji. Zato ni nič pomišljala, ampak je pogumno sklenila roke in molče pritrjevala vprašanju nebeške Gospe. Potem je odločno rekla:

"Rada bom še trpela za duše, dokler je Bogu všeč."

Gospa se je zadovoljno nasmehnila.

"Prav, dete moje. Torej boš res še veliko trpela. Celo v bolnico te bodo vzeli. Ti pa vse vdano prenašaj za spreobrnjenje grešnikov in v zadoščenje mojemu Brezmadežnemu Srcu. Vse to iz ljubezni do mojega Sina."

Gospa je odšla, bratec in sestrice sta pa komaj čakala, da pride Lucija in izve vse, kar jima je povedala nebeška obiskovalka. Deklica je poslušala s široko odprtimi očmi, potem si je ogledala bolnega bratranca pred seboj. Zdelo se ji je, da vse razume.

"Menda si se res že dosti namolil svojih rožnih vencev in tudi trpel si dovolj. Moram že verjeti, da te bo Gospa kmalu vzela v nebesa."

"Bo me, bo! Samo nekaj mi še hodi po glavi."

"No, kaj pa je tisto?"

"Pri svetem obhajilu še nisem bil. Vsi drugi so že bili, jaz se pa nisem mogel naučiti katekizma . . ."

Pogovorili so se, da je treba tudi take reči darovati Jezusu za duše. Francek je razumel in nobene pritožbe ni bilo več iz njegovih ust.

Tedaj je bila že blizu velika noč. Fatimski župnik se je močno trudil, da bi kolikor mogoče vsi njegovi farani prejeli za veliko noč Jezusa v svoje srce. Mi-

sel mu je obstala tudi ob Francku. Res je, deček ne zna katekizma do konca, vendar je drugače zelo dober otrok. Ni dvoma, da razume pomen spovedi in svetega obhajila. Zakaj bi mu ne dovolil, da opravi svojo velikonočno dolžnost?

Rečeno, storjeno. Župnik je prišel k dečku na dom in sta vse lepo opravila. Kdo je bil bolj srečen ko mali Francek? Ko sta ga kmalu po prvem svetem obhajilu prišli pogledat Lucija in Jacinta, se mu je obraz čudno svetil.

"Ali te zdaj nič več ne boli?"

"Nič več. Vse bolečine so prenehale."

"Misliš, da Gospa še danes pride pote?"

"Tega ne vem. Pa zdaj že vseeno, samo da sem bil pri svetem obhajilu."

Lucija je pokleknila ob postelji.

"Francek, da boš ja molil za nas v nebesih!"

"Bom, kajpada. Boga bom prosil, da Jacinta kmalu pride za mano. Kar se pa tebe tiče, Lucija . . . daj, moli rožni venec namesto mene. Tako truden sem..."

Seveda je Lucija obljubila, pa tudi Jacinta ž njo. Potem sta se tiho poslovili. Ali ni to zadnjič, da vidita Francka? Ali bo doživel še jutrišnji dan? Vse kaže, da ga ne bo . . .

Komaj sta deklici zaprli vrata za seboj, je zapel navček v fatimski cerkvi svojo žalostno pesem. Za hip sta obstali in se spogledali. Spet je "španska" nekoga poslala čez prag večnosti. Jacinta se je prekrižala in pošepetala Luciji:

"Kadar bo navček zopet zapel, bo veljalo našemu Francku . . ."

Lucija je brez pomisleka prikimala. Da, takrat bo njen bratranec odhajal v nebesa. (Dalje prihodnjič.)

LEMONTSKI ODMEVI

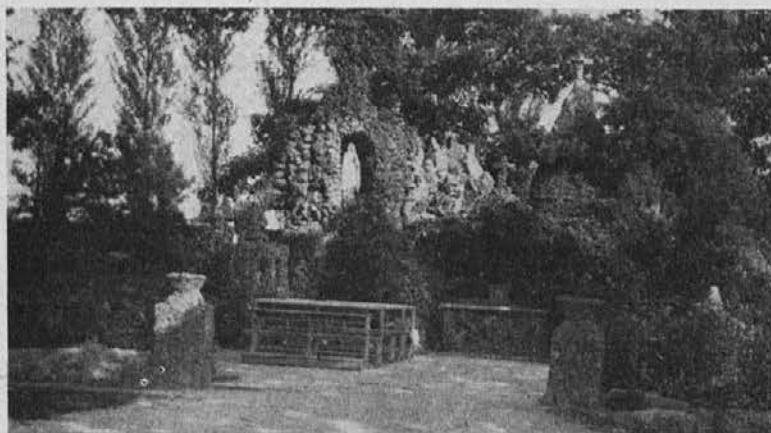
Zadnje čase se skriva nekje v našem kloštru nek vo-hun, ki v vsako reč vtika svoj dolgi nos. A kje se skriva, noben ne ve. Vseeno vse vidi in vse sliši. Pravi firbec je. Zdi se nam, da hoče precej časa pri nas ostati, a ne vemo, kako bi ga izkadili, ker ne vemo, kje ima svojo luknjo. Vse, kar izvoha, takoj priobči v listu Ave Maria. To je že dobro, samo naj pazi, da ne bo komu stopil na prste, drugače gorje mu . . .

Mnogi ste že videli nov vhod in novo cesto, ki vodi gor do našega samostana. Zdaj imate krasen pogled, ko zavijete svoj avtomobil z glavne ceste noter v naš vhod. Kar ustaviti se morate za nekaj trenutkov, ker vam lepota pogleda sapo vzame. Nova cesta vodi naravnost gor do samostana, kar sredi vrta, ki ga pa zdaj nameravamo na drug kraj prestaviti. Zemlja v sedanjem vrtu je že vsa izdelana. Če Bog da, se bo tekom let vse zlepšalo spredaj samostana prav dol do glavne ceste. Novo cesto je zgradila kompanija iz Lemonta, namreč E. Lubick Ex-

cavating Service. Mr. Lubick je začetnik pri takšnem delu, ampak je naredil zelo dober začetek. Njegovo delo je izvrstno in on sam je jako dober človek. Po narodnosti je Srb.

Radi bi dobili človeka, ki bi noč in dan stal pri naši groti in odgovarjal na vsa vprašanja. Čudno je, da ima vsak isto vprašanje: "Zakaj ni nič vode v jezeru?" Ta človek, če ga dobimo, bo vse povedal, namreč kako in kdaj in zakaj in kje in s čim.

"Kdaj bodo tisti presneti most popravili tam gor pri 'piknik grounds'? Že predolgo je tista jama tam gor. Bo kdo not padel in si nogo zlomil." Prijatelj, pojdi si zdaj pogledat, če ni vse popravljeno. Jaz sveto prisežem, da sem videl človeka, ki je tam z lopato in s krampom delal dan za dnem. Celo pomočnika si je dobil, da bi šlo delo hitreje naprej. Potem se je pa nekako izmuznil iz tega dela, tako da je pomočnik sam delal. Ko je bilo vse lepo skopano za cementiranje, je gor pribrikljal in se hvalil, da je bilo dobro opravljeno. Nato je začel delati forme za cement in pri tem je imel pomoč neke zelo dobre dušce. Ko so bile forme postavljene, so prišli menihi od blizu in daleč na pomoč, tako da je kar mrgolelo menihov. Cement je bil hitro vlit v forme. Torej pridi, prijatelj, in poglej, če ne stoji zdaj naš most trdno na svojih tacah. Če ne moreš zdaj hoditi čez most ponoči v trd-

ni temi, ne da bi se kaj bal, da padeš v tisto staro jamo, se na glavo postavim.

Lemontski frančiškani so bili letos blagoslovljeni z novim naraščanjem. Za samostanska brata sta bila sprejeta sledeča dva: Frank Tomazin s fare Marijinega Vnebovzetja v Clevelandu, ki je zdaj znan kot brat Paškal, in Martin Gracer iz Pittsburgh, Pa., ki je imenovan brat Ignacij. Preobleka je bila 6. julija.

Zraven teh dveh so pa k nam prišli zadnji mesec štiri fantje, ki so v novicijat vstopili in bodo študirali za duhovni stan. To je jako vesela novica. Med vojsko je bilo pomanjkanje takih fantov, a zdaj se je zbudilo novo upanje med nami. Imena teh štirih fantov so: William Kosmač in William Čemažar s fare sv. Štefana v Chicagi, Thomas Hočevnar s fare sv. Tomaža Akvinskega v Clevelandu, in Bernard Grom iz Waukegana, Ill. Z njimi je v novicijat stopil brat Ksaverij Paton. Več o njih v prihodnji številki.

Kakor je že mnogim znano, ima Lemont novega gvardijana, namreč Fathra Andreja Svete, ki je doslej bil kaplan pri sv. Štefanu v Chicagi. Njegov vikar je Father Rafael Stražišar, ki je župnikoval v Willardu, Wis., zadnjih pet let. Father Rafael je obenem voditelj in učitelj novincev, kar je seveda zelo odgovorna služba. On bo dal našim novincem

ali začetnikom trdno podlago v redovnem in frančiškanskem življenju.

V Ave Maria ofisu boste še vedno videli Fathra Cirila Širceljna, ki je upravnik lista Ave Maria. Brat Robert Hočevnar je njegov večni pomočnik. Njima se je pridružil Father Martin Stepanič, ki je zdaj novi urednik Ave Marije; zadnja štiri leta je študiral na katoliški univerzi v Washingtonu, D. C.

Novi vodja tretjega reda v naših cerkvah je Father Alojzij Medic, ki je obenem vodja lemontskih misijonarjev. Iz Lemonta se je preselil v Willard, Wis., Father Bernard Ambrožič, ki zdaj sedi na tamkajšnjem fajmošterskem tronu; njegov kuhar je brat Humil, bivši lemontski vrtnar. Father Marcel Marinšek jo je mahnil proti New Yorku, kjer je zdaj novi župnik. Bivši njujorški župnik, Father Pij Petric, pa se je podal v Johnstown, Pa., k sv. Tereziji. Kdo bo nam zdaj vino delal, ko Fathra Marcela ni?

V Lemontu se nahajajo še sledeči: zlatomašnik Father John Ferlin, Father Kazimir Zakrajšek, Father Leon Novitt, Father John Vianej Trinko, Father Klemen Letjak, in Father Mihael Rogelj; brat Bonifacij Dimnik, brat Viktorijan Žnidaršič, brat Antonin Šega, in brat Timotej Daničič, naš dober kuhar.

Za komisarja slovenskih

frančiškanov v Ameriki je bil zopet izvoljen Father Benedikt Hoge, ki ima zdaj svoj "fourth term" v tej službi. Zadnje čase je prišla v Lemont na počitnice njegova mati, ki ga je tudi opazovala in ga svarila, da bi ostal vedno priden fant.

Father William Žlogar je končal svoje študije pri Holy Name College v Washingtonu, D. C., in zdaj služi kot drugi kaplan pri sv. Tereziji v Johnstownu, Pa.

Brat Antonin, večni popotnik za Ave Maria, je pred mesecem ali več vrgel svojo malho čez ramo, pobral svoje pete, in jo mahnil v zapadne države. Kje se bo zdaj prikazal, le on ve. Le imejte svoje prste prekrizane na rokah in nogah, zakaj vsak čas lahko napade vaša hiša.

Na obisk pri nas to poletje sta bila dva častita gosta, namreč Father Matija Jager, župnik v Barbertonu, Ohio, in Father Leroy Dierbeck, pomožni župnik pri sv. Cirilu in Metodu v Sheboyganu, Wis. Ne bojte se, Barbertončani in Šeboygančani, smo že dobro pazili, da sta bila vaša dva pridna in da sta se lepo ponašala.

Na kratke počitnice so k nam prišli sledeči: Mrs. Frank Hočevnar, njena hči Vikica, in Mrs. Jakulin iz Clevelanda; Mr. in Mrs. Michael Trinko, Sr., iz Chicage, ki sta imela svoj drug "honeymoon" in obenem obiskala svojega sina Fathra Johna

Vianeja; Mr. in Mrs. Charles Medic iz Chicage, oče in mati Fathra Alojzija in Fathra Charlesa; Mr. in Mrs. Frank Puklavitz iz Chicage; Mr. in Mrs. Joe Zorko in hčerka Joan iz Chicage; Miss Rosemarie Kavčič in Angela Čemažar iz Chicage; Mrs. Gracer iz Pittsburgha, Pa., mati našega brata Ignacija. Tle počitnikarji niso bili zadovoljeni priti samo na oddih, marveč so tudi ponudili svojo pomoč pri raznih stvareh. Mr. Medic, na primer, je povarnišal klopi v naši kapelici, torej mu gre posebna hvala.

•
...Dne 21. julija je uredila Ženska zveza cele Amerike svoje letno romanje v Lemont. Vremenski prerok je napovedal lepo vreme in ta-

ko je res bilo. Sonce se je smejalo nad lemontskimi hribi cel dan. Ženske so prišle od blizu in daleč, torej je bila udeležba zelo lepa. Busi so pripeljali romarice iz Chicage in iz daljnih mest, namreč s Sheboygana, Wis., La Salle, Ill., West Allis, Wis., in Indianapolis, Ind.

Romarice iz Indianapolisa so prišle zgodaj zjutraj, ko je lemontski petelin še prepeval svojo jutranjo zbudilno pesem. Ob sedmih so šle k maši in prejele sv. obhājilo med mašo. Med mašo so neki moške kolektali, kar pa nismo pričakovali; zelo hvaležni smo jim. Po maši so romarice imele zajtrk v naši dvorani.

Zjutraj ob pol enajstih se je utvorila izvanredno dolga

procesija pred samostanom in je vodila dol po naši novi cesti; nato se je vila gor po hribu do naše lurške grote. Med procesijo je bilo ganljivo petje Marijinih litanij. Pri groti je imel peto mašo in pridigo Father Leonard Bogolin iz Chicage. Med mašo je krasno pel ženski pevski zbor (Slovene Womens' Choral Club) iz sv. Štefana v Chicagi.

Popoldne je bil na gričku program z govori in petjem. Glavni govor je imela Albina Novak, nova predsednica Ženske zveze. Med programom so se predstavile tudi druge novo izvoljene uradnice Ženske zveze. Lemontski gvardijan, Father Andrej Svete, je tudi imel kratek govor. —Samostanski firbec

VABILO

v Lemont, na ameriške Brezje,

V NEDELJO,

1. septembra.

Zlatomašnik

FATHER JOHN FERLIN,
O. F. M.

bo daroval svojo zlato mašo pri groti ob 11. uri zjutraj. Procesija s petimi litanijami Matere božje se začne pred samostanom že ob pol enajstih.

Obenem bo

LETNI MEDENI PIKNIK

in

ROMANJE

fare SV. ŠTEFANA iz Chicage,

fare SV. JURIIJA iz So. Chicage,

in fare SV. ROKA iz LaSalle, Ill.

Pridite tudi iz drugih slovenskih naselbin. Predvsem vas vabi Father John. Naj bo njegov velik dan tudi vaš dan.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Martin, O.F.M.

LEMONT, ILL. — Piše **samostanska miš**: Gospod urednik! Že dolgo se potepavam po Ave Maria ofisu in veliko sem že videla in slišala. Mnogokrat ste me poskusili ujeti v svoji pasti, a vsakokrat je Vam izpodletelo. Po čemu vsega tega nepotrebnega truda? Jaz stavim, kar hočete, da me ne ujamete! Zdaj me pa firbec sili od Vas pozvedeti neko stvar. Veste, med lemontsko mišjo naselbino se je raznesla govornica, da se bo zopet **kramljalo na zapečku**. Ali je to res? No, saj je že dolgo, odkar ste se Vi in čitatelji Ave Marije spravljali na lemontski zapeček in se živahno pomenkovali. Med tem časom ko vas ni bilo, smo kar mi zasedle zapeček in marsikaj smo počenjale na njem. Če mislite zdaj nas izpoditi, se ne moremo braniti. Bomo pa vas poslušale, kakor smo v starih časih. Vemo, da so bili ljudje doslej preveč zaposleni s pisanjem svojim sinovom in drugim sorodnikom in prijateljem, ki so se šli boriti na bojna polja. Zdaj bodo pa že imeli dovolj časa na razpolago, da pišejo na **Kramljanje na zapečku**. Prosim, priobčite to moje pisemce v listu Ave Maria, da bodo ljudje vedeli, kako brihtne so lemontske miši, da celo pisati in brati znajo. Iskren mišji pozdrav Vam in vsem Vašim sotrudnikom.

LEMONT, ILL. — **Odgovor na mišje pismo**: Ja, jaz nisem vedel, da si tako brihtna miš, skoraj človeška, bi rekel. Zdaj moram radikalno spremeniti svoje mnenje o vas samostanskih miših. Vidim, da ste precej čedne stvarce. Prav sveto torej obljubim, da odslej imaš ti in tebi podobne miši vso prostost v mojem ofisu. Nikdar več ti ne nastavim pasti. Žiher se potepavaš tod okoli, kolikor se ti zljubi, in tudi plešeš lahko po moji sobi. Še Johnson's wax ti namažem na tla, da boš lažje plesala. Celu na mojem peresu smeš sedeti, ko pišem. Če ti kdo jame kaj razžaljivega storiti, gorje mu! Naj ve, da si bo nakopal srd uredništva Ave Marije. To si naj za svarilo vzameta upravnik p. Ciril in njegov pomočnik brat Robert.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Agnes Pirc**: Tem potom obnavljam list Ave Maria zopet za eno leto. List se mi zelo dopade, samo ne vem, kje je **Tonček** ostal, da ga ni več, naspregled mislim namreč **Tonček s Sloma**. In Vam pošiljam pet dolarjev, to pa ker hočem poslati eno novo naročnino. Ker ne morem dobiti nobene, sem se pa sama zmisliła za eno in ji hočem list plačati jaz za eno leto. Morebiti se ji bo list dopadel in ga bo potem sama naročala za naprej. Prejmite lepe pozdrave. (Gotovo se bo naš list dopadel novi naročnici! Vam pa iskrena hvala, Nežika, in Bog plačaj!)

PUEBLO, COLO. — Piše **Frances Holst**: Se imam dosti zahvaliti Mariji Pomagaj. V mojih 75 letih mi je sprosila dosti milosti. Sem skoraj brljava, pa vse glih morem brati samo s pol očesom. Moj mož je mrtev. Se je spreobrnil v katoliško vero. Imam sedem "konvertov" v svoji družini, namreč "hčere-in-lov" (snahe) in "sons-in-lov" (zete). Pa naj kdo še reče, da molitev ne pomaga. Se ne hvalim. To je vse božja volja. Hvala.

AMBRIDGE, PA. — Piše **Mary Pavlešič**: Prečastiti duhovni očetje frančiškani! V presvetem imenu Jezusovem in Marijinem Vas prav lepo pozdravljam vse skupaj in Vam želim vse najboljše za dušo in telo od ljubega Boga in Marije, Matere božje. Želim dve peti maši: eno za mene v čast presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj v moj dober namen . . . in drugo ravno tako v čast presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj v veliko zahvalo, ker so moji nečaki prišli — hvala ljubemu Bogu — srečno iz vojske zdravi in nepoškodovani. To je velika milost božja. Njih je pet bratov. Jaz jim želim dobro od ljubega Boga in Matere božje in s tem izpolnujem svojo obljubo. Imena njihova so: Joseph, John, Anthony, Frank, in George Pavlakovich. Sprejmite še en najlepši pozdrav vsi skupaj od mene. (Ta dobra žena ni pozabila na zahvalo, ki je dolžna Bogu. Ne samo prošnje so potrebne, marveč tudi zahvala za uslišane prošnje.

Ali je kdo izmed vas čitateljev zanemaril svojo dolžnost do Boga?)

COLORADO SPRINGS, COLO. — Piše **Jennie Gabrovshik**: Predragi očetje frančiškani! Jaz, Jennie Gabrovshik, Vam pošljem denar za Ave Marijo. Moja naročnina je potekla maja meseca. Ker sem zmerom pričakovala, da pridejo brat Antonin, pa ker jih le ni, Vam pošljem — zame za celo leto pa za mojo sestro, Frances Stark. Sem jo jaz nagovorila, da se naj naroči, ker je tako priljubljen list za ameriške Slovence. Kar skupaj Vam pošljem. Se Vam v gorečo molitev priporočam. (Bog nam daj še več takih dobrih duš, kakršna je Mrs. Gabrovshik.)

MILWAUKEE, WIS. — Piše **Father P. Separovič**: (Pisal je po angleško): Želim Vam dati na znanje, da sem nazaj prišel z Gorice, kjer sem bil nastanjen kot kaplan v vojaški službi. Prejemal sem Ave Maria in se hočem Vam iz srca zahvaliti. Razmere so zelo slabe tam okoli Gorice. Komunistične tolpe se vsiljujejo na uboge ljudi. Komunisti vladajo z bajoneti, s palicami, in s koncentracijskimi taborišči. Ni ne pravice, ne prostosti — z eno besedo: diktatura vlada. Med Slovenci okoli Gorice sem bil približno sedem mesecev in moram reči, da ljudstvo živi v vednem strahu, ker ne ve, kaj se bo zgodilo.

CADILLAC, MICH. — Piše **Johana Pavlinac**: Dear Father: V tem pismu prilagam pet dolarjev, ki so jih Mrs. Johana Smrekar dali, da naj kar pošljem v Lemont. Moram sporočiti žalostno novico, da so dobra žena zapustili ta svet. Bog jih je poklical k sebi 29. junija. Oni so zmerom skrbeli, da so mogli kaj poslati v Lemont. Torej teh pet dolarjev naj gre za dobro dušo Mrs. Smrekar za svete maše. Lepo pozdravljeni. (Naj blagodušna žena počiva v božjem miru!)

LAKE CITY, MINN. — Piše **Mrs. C. D. McKenzie**. (Po angleško je pisala): Ako ste še na tem svetu, bi si rada zdaj naročila list Ave Maria. Sem mislila, da sem bila že to storila maja meseca, ko ste mi pisali.

Stara sem 80 let in imam bolečine v glavi. Živim sama v hiši, v kateri je osem sob. Vesela sem, da ima moj edini sin šest otrok. Njegovi dvojčki nameravata iti na kolegij. Sta bila v mornarici dve leti, ampak nista bila na isti bojni ladji . . . Moram na vsak način slovensko čitati še naprej, četudi slabo znam. Dežela, v kateri moja sestra živi, je pod Stalinovim palcem. Za en čas se ji je dobro godilo, a zdaj je pomanjkanje živeža, in ne samo sladkorja. Molite za mojih šest vnukov. Eden je novinec pri sv. Jožefu. Hvala Bogu! Vse je dobro.

LIENZ, OST-TIROL, AVSTRIJA. — Piše **dr. J. Česnik**: Od svojega prijatelja veleč. g. p. Odila Hajnska sem dobil Vaš naslov. Kot sindik slovenske frančiškanske province sem z njim kot prokuratorjem veliko sodeloval, dokler nisva lani maja pričela begunskega življenja. On v plodnem delu misijonari med koroškimi Slovenci, jaz pa živim s svojo družino v skromni samoti visoko v tirolski župniji med dobrimi katoliškimi ljudmi. Marsikaj sem medtem napisal. Nekaj tu napisanega drobiža pošiljam v uporabo Vašemu cenjenemu listu . . . Če bi vse te stvari ne spadale v Vaš verski list, blagovolite odvečne poslati na Ameriško Domovino s pripombo, da so moje. Urednik Debevec Jaka me dobro pozna iz Ljubljane, ko je hódil v šolo. Bila sva prijatelja . . . Z najlepšimi pozdravi.

CLEVELAND, OHIO. — Piše **Mary Lipoglavšek**: Na kratko Vam povem, da se bo moja hči omožila in sem se ponoči domislila, da bi ji podarilo lepo mašno knjigo. V nedeljo 4. avgusta bomo imeli "šaver pardi" (shower party). Ali bi Vam bilo mogoče hitro poslati, da bi ji dala na "pardi"? Ne zamerite, ker nisem poprej pisala. Se nisem prej spomnila in sem bila bolana že dolgo. Rada bi knjigo Marija Pomagaj in rada bi tudi za drugo mojo hčer, ki je že omožena . . . Prosim Vas lepo, lepo prosim, pošljite "Special Delivery", da bom prejela do nedelje. (To ti je prava mati, ki skrbi, da bo hči dušno poskrbljena v zakonskem življenju.)

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR—Po \$1: Mrs. F. Lekan, Mrs. F. Kužnik, Mrs. J. Brula. — Po 50c: J. Potočnik.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$100: N. N. — Po \$50: Mrs. Somrak. — Po \$35: Mrs. Hočevar. — Po \$30: F. Puklavetz. — Po \$25: Rev. M. Jager. — Po \$20: Miss Kmet. — Po \$15: N. N., C. Marolt. — Po \$12: Mrs. Verbič. — Po \$10: Mrs. Pihno, J. Grimsich, A. Šircelj, J. Dolčič, A. Pakiž, Mrs. Miketič. — Po \$5: J. Šircelj, J. Kosmach, Mr. Mrs. F. Gorenz, R. Schraef. — Po \$2.50: M. Štiglitz. — Po \$2: F. Vončina, M. Levar. — Po \$1: Mrs. Skolar, J. Mramor. — Po 50c: M. Jantez. — Po 50c: Mrs. R. Markel, Mrs. M. Stimatz.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Po \$25: E. Ponikvar. — Po \$10: Mr. Mrs. Pavnicka, J. Erjavec, Mr. Mrs. F. Junz. — Po \$5: Mrs. A. Rogulj, M. Trinko, Mr. Mrs. F. Gorenz, Mr. Mrs. J. Ray St., F. Kerhin. Po \$2: Mrs. Spretnjak, Mr. Mrs. M. Klobuchar & Fam., P. Spretnjak, S. R. Burns, Mrs. M. Colgrove, I. Sever, Mrs. A. Jerin. — Po \$1: R. Komater St., A. Stevens, Mrs. J. Sušnik, Mrs. M. Kambič, J. Sever, Mrs. La Veechia, P. Russ, Mrs. A. Baznik, Mr. Braeger, Mr. Mrs. J. Densa, M. Prazen, M. Starcevič, Mr. Mrs. Mlakar, R. Krantz, J. Kostrič, Mrs. J. Ožbolt, J. Schuritz, M. Drashar, A. Komlanc, M. Pirc, Mrs. A. Skedel, Mrs. S. Kozek, M. Terselič, Mrs. M. Otoničar, A. Križnar, A. Ule, Mrs. M. Grill, S. C. Fayfar, J. Jančar, S. Šetina, Mrs. L. Lokanc, J. Semrev, Mrs. A. Yake, M. Hočevar, M. Zorc, S. Balazec, J. Balazic, J. & A. Znidarsich, A. Fayfar, Mrs. J. Fabian, Mrs. M. Krainz, A. Starc, R. Zunter, A. Komater, G. Buck, L. Mladič, Mrs. F. Kastigar, Mrs. J. Starc, J. Jelencich, J. Andolšek, Mrs. G. Matson, Mrs. Plesha, K. Grahek, J. Oražem, G. Mlakar, J. Valenčič, J. Kozan, J. Yaksh, F. Urainar, A. Strukel, K. Kočevar, H. Praprotnik, R. Adam, P. Cemazar, Mrs. A. Lutač, A. Možina, J. Pavlin, Mrs. M. Martir, M. Foys, J. Perko, M. Markovich, J. Starc, Mrs. J. Klemenčič, Mrs. K. Persa, D. V. Krantz, Mrs. J. Cieblinski, C. Petkovich, F. Ray, Mrs. K. Malenich, Mr. Mrs. J. Jasbec, Mrs. J. Kozlevchar, Mrs. S. Foys, J. Knafelc, Mrs. M. Stiglitz, Mr. Mrs. Perush, Mrs. A. Korelc, Mrs. J. Brula, J. Horzen, Mrs. V. Maray, Mrs. T. Zupančič, J. Fayfar, A. Basel, J. chek, F. Sardoč, M. Zagorc, F. Horwath, M. F. Pauček, R. Kozlevchar, Mrs. K. Tleck, Mrs. F. Tegel, J. Repush, Mrs. F. Shek, Mrs. A. Ferguson, E. Zoran, M. Spretnjak, K. Foys & Fam., M. Karsnik, A. Novak, A. Aister, Mrs. J. Mladič, Mrs. V. Ambrose, Mrs. A. Buck, M. Hosta, Mrs. F. Lear, Mr. Mrs. A. Poglajen, A. Balazič, Mrs. A. Marver Sr., R. Urbanc, M. Gregorich, Mrs. M. Go-

dej, Mrs. Triller, M. Fajfar, Mrs. M. Mauser, Mrs. F. Možina, J. Jadognik, M. Grill, C. B. Buchar, Mrs. A. Pivonski, Mrs. V. Piwonski, C. Gregorij, Mrs. A. Schmuch, E. Evans, Mrs. M. Rafolt, F. Marolt, Mrs. M. Kostner, K. Triller, F. Wine, Mr. Mrs. J. Zupančič Jr., L. Wamberger, F. Starman, U. Budic, T. Carosella, K. Verderbar, Mr. Mrs. G. Boudi, M. Florijan, J. Kral, M. Markezič, J. Brance, P. Master, J. Russ, C. Malenšek, F. Janezic, F. Krantz. — Po 50c: M. Gregorich, A. Rogel, J. Gosak, A. Androjna, Mrs. F. Medle, M. Dolanc, Mrs. Beardvin, Mrs. Zainer, Mrs. K. Bostjančič, A. Mahkovec, H. Ferlin, M. Gosak, Mrs. A. Jakosh, A. Zidarich, Mrs. Klemenčič, F. Bořf, J. Hočevar, S. Spretnjak, Mrs. Schuster, Mr. A. Collins, A. Rebek, M. Smrekar, M. Seali-zetti, Mrs. J. Kolenc, Mrs. M. Kafaz. — Po 43: J. Zupančič Jr. — Po 25c: Mrs. C. Bergant, A. Vihtčich, J. Pauc, Mrs. C. Dezutel, Mrs. J. Potochnik, Mrs. Tiberis, A. Zupančich, Mrs. A. Vardijan, Mrs. M. Matanič. — Po 20c: L. Dolan, E. Anstolas. — Po 10c: A. Komater, W. Petan, H. Petan.

Za LUČKE — Po \$10: Mrs. Kravcar. — Po \$5: K. Kočevar, F. Progar, Mrs. M. Bogovič. — Po \$3: M. Tomsich, F. Vončina, Mrs. Križman, J. Hočevar. — Po \$2.50: J. Gregorka, M. Vidmar. — Po \$2: F. Holst, F. Marolt, J. Mramor. — Po \$1.50: F. Pernač. — Po \$1: F. Petrič, J. Hočevar, Mrs. Ožbolt, Mrs. Scheck, F. Zupančich, K. Smolič, E. Ponikvar, Mrs. F. Sardoč, A. Pečič, M. Levar, L. Balazič. — Po 50c: A. Miller, A. Madric, Mrs. Delač, L. Verbec, F. Keranc, U. Simonich, M. Dresar, L. Lukanc, Mr. J. Dolčič, K. Pristopec, M. Kastelec, Mr. J. Zaman.

ZA APOSTOLAT — Po \$20: M. Ovcner. — Po \$10: F. Slapnik, Mrs. F. Shustersich, Mrs. H. Terbic, M. Klemenčič, Mrs. Ožbolt, Mrs. M. Zorc.

ZA BARAGOVO ZVEZO — Po \$10: J. Dolčič. — Po \$2: J. Russ.

Zahvaljujejo se Bogu, Materi božji in Mariji Pomagaj za pridobljene milosti: Mrs. Miketič, Mary Drešar, Mrs. A. Pakiž, Mrs. J. Perušek.

V MOLITEV PRIPOROČAMO NAŠE POKOJNE NAROČNIKE:

Matija Primožic, Kansas City, Mo.
Mary Kalister, Cleveland, Ohio.
Mary Repensek, Sheboygan, Wis.
Naj počivajo v miru!

Na tej načrtni sliki vidite Baragov Dom, ki ga mislijo pozidati frančiškani v Lemontu že prihodnje leto.

Baragov Dom naj bi bil počaščen spominu našega velikega misijonarja, obenem bo romarski dom, ki so si ga naši rojaki že dolgo želeli.

Kakor je v načrtu videti, bo to precej velika stavba. Velika, ker si mnogo romarjev naših želi dom, v katerem bi lahko našli zatočišče, kadar prihitijo na romanje v Lemont.

Doslej nismo mogli vsem postreči, ta stavba bo pa zadostila zahtevam.

V veliko veselje je nam, da lahko oznanimo ta načrt in zidarsko početje, v veliko veselje bo vsem našim prijateljem, ki tako radi prihajajo k nam na počitnice.

Obenem bo to tudi dom duhovnih vaj v bodočnosti, o katerem je tudi bilo že veliko poročano.

Obračamo se na prijatelje in rojake, če nam morejo malenkost darovati v ta namen. Stroški bodo veliki, toda upamo, da jih bomo z božjo pomočjo in z naklonjenostjo naših dobrotnikov, premagali.

S hvaležnostjo.

Rev. Benedikt Hoge,
frančiškanski komisar.